▫ CAPITOLUL 1 ▫
NIVELUL FIINȚEI ▫

Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptam? Pentru ce trăim? De ce trăim?...

În mod incontestabil, bietul „Animal Intelectual” în mod greșit numit om, nu numai că nu știe, ci pe deasupra nici măcar nu știe că nu știe...

Cea mai rea dintre toate este situația atât de dificilă și atât de ciudată în care ne aflăm, ignorăm secretul tuturor tragediilor noastre și cu toate acestea suntem convinși de faptul că știm totul...

Duceți un „Mamifer Rațional”, o persoană din cele care în viață își închipuie că sunt influente, în mijlocul deșertului Sahara, lăsați-o acolo, departe de orice oază, și observați dintr-o aeronavă tot ce se întâmpla...

Faptele vor vorbi de la sine; „Umanoidul Intelectual”, cu toate că își închipuie că este puternic și se crede un om și jumătate, în fond, se dovedește înspăimântător de slab...

„Animalul Rațional” este prost sută la sută; gândește despre el însuși cele mai bune lucruri; crede că se poate dezvolta minunat prin intermediul Grădiniței, Manualelor de Bune Maniere, al Școlilor Primare, al Liceelor, al Bacalaureatului, al Universității, al bunul prestigiu al lui tăticu’, etc., etc., etc.

Din nenorocire, în spatele atâtor studii și bune-cuviințe, titluri și bani, știind bine că orice durere de stomac ne întristează și că, în fond, continuăm să fim nefericiți și mizerabili...

Ajunge să citim Istoria Universală pentru a ști că suntem aceiași barbari din străvechime, și că, în loc să devenim mai buni, am devenit mai răi...

Acest secol XX, cu toată spectaculozitatea sa, războaie, prostituție, sodomie mondială, degenerare sexuală, droguri, alcool, cruzime exorbitantă, perversitate extremă, monstruozitate, etc., etc., etc., este oglinda în care trebuie să ne

privim; nu există deci un motiv temeinic pentru a ne făli că am ajuns la o etapă superioară de dezvoltare…

A gândi că timpul înseamnă progres este absurd, din păcate „ignoranții cultivați” continuă îmbuteliați în „Dogma Evoluției”…

În toate paginile sumbre ale „Negrei Istorii”, găsim întotdeauna aceleași îngrozitoare cruzimi, ambiții, războaie, etc…

Totuși, contemporanii noștri „Super-Civilizați” încă sunt convinși de faptul că războiul este ceva secundar, un accident trecător ce nu are nimic de-a face cu atât de mult trâmbițata lor „Civilizație modernă”.

Bineînțeles, ceea ce contează este modul de a fi al fiecărei persoane; unii subiecți vor fi bețivi, alții abstinenți, aceia cinstiți și ăștialalți nerușinați; în viață există de toate…

Masa este suma indivizilor; ceea ce este individul, este și masa, este și Guvernul, etc…

Masa este deci, extensia individului; nu este posibilă transformarea maselor, a popoarelor, dacă individul, dacă fiecare persoană, nu se transformă…

Nimeni nu poate nega că există diferite niveluri sociale; există oameni de Biserică și de bordel; oameni de comerț și oameni de la țară, etc…

Tot așa există diferite Niveluri ale Ființei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generoși sau zgârciți, violenți sau liniștiți, caști sau desfrânați, atrage diferitele circumstanțe ale vieții…

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame și chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat…

Un bețiv va atrage bețivii și se va afla mereu prin baruri și cârciumi, acest lucru este evident…

Ce va atrage cămătarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Totuși, lumea plină de durere, obosită de a mai suferi, vrea să se schimbe, să întoarcă pagina istoriei sale…

Bieții oameni! Vor să se schimbe și nu știu cum; nu cunosc procedeul; se găsesc într-o situație fără ieșire…

Ceea ce li s-a întâmplat ieri, li se întâmplă azi și li se va întâmpla mâine; repetă mereu aceleași greșeli și nu învață lecțiile vieții nici cu lovituri de tun.

Toate lucrurile se repetă în propria lor viață; spun aceleași lucruri, fac aceleași lucruri, se plâng, de aceleași lucruri…

Această repetiție plictisitoare de drame, comedii și tragedii, va continua atâta timp cât cărăm în interiorul nostru elementele nedorite ale Mâniei, Lăcomiei, Desfrâului, Invidiei, Orgoliului, Lenei, Gurmandismului, etc., etc…

Care este nivelul nostru moral?, sau mai bine am spune: care este „Nivelul nostru al Ființei”?

Atâta timp cât „Nivelul Ființei” nu se schimbă radical, repetarea tuturor mizeriilor, scenelor, nenorocirilor și necazurilor noastre va continua…

Toate lucrurile, toate circumstanțele care se petrec în exteriorul nostru, pe scena acestei lumi, sunt exclusiv reflectarea a ceea ce purtăm la nivel interior.

Pe bună dreptate putem afirma solemn că „exteriorul este reflectarea interiorului”.

Când cineva se schimbă la nivel interior și acea schimbare este radicală, exteriorul, circumstanțele, viața, se schimbă deopotrivă.

Am observat în aceste timpuri, (anul 1974), un grup de persoane care au invadat un teren străin. Aici în Mexic astfel de persoane primesc curiosul calificativ de „PARAȘUTIȘTI”.

Sunt vecini ai cartierului rural CHURUBUSCO, se află foarte aproape de casa mea, motiv pentru care i-am putut studia îndeaproape…

A fi săraci, niciodată nu poate fi un delict, însă ceea ce este grav nu constă în aceasta, ci în „Nivelul lor al Ființei”…

Zilnic, se bat între ei, se îmbată, se insultă reciproc, se transformă în asasini ai propriilor lor tovarăși de nenorocire, trăiesc desigur în colibe infecte, în care, în locul iubirii domnește ura…

De multe ori m-am gândit că dacă oricare subiect dintre aceia, ar elimina din interiorul său ura, mânia, desfrâul, beția, bârfa, cruzimea, egoismul, calomnia, invidia, amorul propriu, orgoliul, etc., etc., etc., ar plăcea altor persoane, s-ar asocia prin simpla Lege a Afinităților Psihologice cu oameni mai rafinați, mai spirituali; acele noi relații ar fi definitive pentru o schimbare economică și socială…

Acesta ar fi sistemul care i-ar permite acelui subiect, să abandoneze „cocina”, „cloaca mizerabilă”…

Așadar, dacă într-adevăr vrem o schimbare radicală, ceea ce trebuie să înțelegem mai întâi este că fiecare dintre noi (fie că este alb sau negru, galben sau arămiu, ignorant sau erudit), se află la un anumit „Nivel al Ființei”.

Care este „Nivelul nostru al Ființei”? Voi ați reflectat vreodată asupra acestui lucru? Nu ar fi posibil să trecem la alt nivel dacă ignorăm starea în care ne găsim.

▫ CAPITOLUL 2 ▫
SCARA MINUNATĂ ▫

Trebuie să aspirăm la o schimbare adevărată, să ieșim din această rutină plictisitoare, din această viață exclusiv mecanicistă, obositoare…

Ceea ce trebuie să înțelegem mai întâi cu deplină claritate, este că fiecare dintre noi, fie că este burghez sau proletar, înstărit sau din clasa mijlocie, bogat sau sărac, se găsește, într-adevăr, la un oarecare Nivel al Ființei…

„Nivelul Ființei” bețivului este diferit de cel al abstinentului și cel al prostituatei este foarte diferit de cel al fecioarei. Ceea ce spunem aici este incontestabil, indiscutabil…

Ajungând la această parte a capitolului nostru, nu ne costă nimic dacă ne imaginăm o scară cu foarte multe trepte, care se întinde de jos în sus, vertical…

Incontestabil, pe una dintre aceste trepte ne aflăm noi; pe treptele de dedesubt vor fi oameni mai răi decât noi; pe treptele de deasupra se vor găsi persoane mai bune decât noi…

Pe această Verticală extraordinară, pe această scară minunată, este clar că putem întâlni toate Nivelurile Ființei… fiecare persoană este diferită și acest lucru nimeni nu-l poate combate…

Fără îndoiala, nu vorbim acum de fizionomii frumoase sau urâte, și nici nu este vorba de o problemă de vârstă. Există oameni tineri și în vârstă, bătrâni care sunt pe punctul de a muri și copii nou-născuți…

Problema timpului și a anilor, faptul de a ne naște, a crește, a ne dezvolta, a ne căsători, a ne reproduce, a îmbătrâni și a muri, aparține exclusiv Orizontalei…

Pe „Scara Minunată”, pe Verticală, conceptul de timp nu-și are locul. Pe treptele acelei scări putem găsi doar „Niveluri ale Ființei”…

Speranța mecanică a oamenilor nu servește la nimic; ei

cred că odată cu timpul lucrurile se vor îmbunătăți; așa gândeau și moșii și strămoșii noștri; faptele ne-au demonstrat exact contrariul…

„Nivelul Ființei” e ceea ce contează, iar acesta este Vertical; ne găsim pe o treaptă, dar putem urca pe o altă treaptă…

„Scara Minunată” de care vorbim și care se referă la diferitele „Niveluri ale Ființei”, cu siguranță nu are nimic de-a face cu timpul liniar…

Un „Nivel al Ființei” mai înalt se află imediat deasupra noastră, clipă de clipă…

Nu se află în nici un viitor orizontal îndepărtat, ci aici și acum; înăuntrul nostru înșine; pe Verticală…

Este evident, și oricine poate să înțeleagă, că cele două linii Orizontală și Verticală se găsesc moment de moment în interiorul nostru Psihologic și formează o Cruce…

Personalitatea se dezvoltă și se desfășoară pe linia Orizontală a vieții. Se naște și moare în cadrul timpului său liniar; este pieritoare; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; nu este Ființa…

Nivelurile Ființei; Ființa însăși, nu aparține timpului, nu are nimic de-a face cu linia Orizontală; se găsește înăuntrul nostru înșine. Acum, pe Verticală…

S-ar dovedi evident absurd să căutăm propria noastră Ființă în afara noastră înșine…

Nu e de prisos să stabilim ca și corolar următoarele: titluri, grade, avansări, etc., în lumea fizică exterioară, în nici un caz nu ar da naștere unei exaltări autentice, unei reevaluări a Ființei, unei treceri pe o treaptă superioară în „Nivelurile Ființei”…

▫ CAPITOLUL 3 ▫
RĂZVRĂTIRE PSIHOLOGICĂ ▫

Nu strică să amintim cititorilor noștri că există un punct matematic înăuntrul nostru înșine…

Incontestabil, un asemenea punct, niciodată nu se află în trecut și nici în viitor…

Cine vrea să descopere acel punct misterios, trebuie să-l caute aici și acum, înăuntrul său însuși, exact în această clipă, nici o secundă mai devreme, nici o secundă mai târziu…

Cele două grinzi Verticală și Orizontală ale Sfintei Cruci, se întâlnesc în acel punct…

Ne aflăm, deci, clipă de clipă, în fața a două Drumuri: cel Orizontal și cel Vertical…

Este evident că cel Orizontal este foarte „ridicol”, pe el merg „Vicente și toată mulțimea”, „Villegas și toți cei care ajung”, „Don Raimundo și toată lumea”…

Este clar că cel Vertical este diferit; este drumul răzvrătiților inteligenți, cel al Revoluționarilor…

Când o persoană își amintește de ea însăși, când lucrează asupra sa însăși, când nu se identifică cu toate problemele și amărăciunile vieții, de fapt, merge pe Calea Verticală…

Desigur, niciodată nu se dovedește a fi o sarcină ușoară faptul de a elimina emoțiile negative; de a pierde orice identificare cu propriul nostru lux; probleme de tot felul, afaceri, datorii, plată de polițe, ipoteci, facturi de telefon, apă, lumină etc., etc., etc…

Șomerii, aceia care dintr-un motiv sau altul și-au pierdut slujba, serviciul, suferă desigur din cauza lipsei de bani, și este cumplit de dificil pentru ei să-și uite situația, să nu se preocupe și să nici nu se identifice cu propria lor problemă.

Cei ce suferă, cei care plâng, aceia care au fost victime ale vreunei trădări, ale unei nedreptăți în viață, ale unei nerecunoștințe, ale unei calomnii sau ale vreunei înșelăciuni, într-adevăr uită de ei înșiși, de Ființa lor Reală intimă, se identifică complet cu tragedia lor morală…

Munca asupra sinelui însuși este caracteristica fundamentală a Drumului Vertical.

Nimeni nu ar putea călca pe Calea Marii Răzvrătiri dacă niciodată nu muncește asupra lui însuși…

Munca la care ne referim este de tip Psihologic; se ocupă de o anumită transformare a momentului prezent în care ne găsim. Trebuie să învățăm să trăim clipă de clipă…

De exemplu, o persoană care este disperată din cauza unei probleme sentimentale, economice sau politice, în mod evident a uitat de ea însăși…

Dacă acea persoană se oprește o clipă, dacă observă situația și încearcă să-și amintească de ea însăși și apoi se străduiește să înțeleagă sensul atitudinii sale…

Dacă reflectează puțin, dacă se gândește că totul trece, că viața este iluzorie, vremelnică și că moartea reduce la cenușă toate zădărniciile lumii…

Dacă înțelege că problema sa, în fond, nu este decât un „Foc de paie”, o flăcăruie care se stinge curând, va vedea imediat cu surprindere că totul s-a schimbat…

Să transformi reacții mecanice este posibil prin intermediul confruntării logice și al Auto-Reflecției Intime a Ființei…

Este evident că lumea reacționează mecanic în fața diverselor circumstanțe ale vieții…

Bieții oameni, de obicei devin victime. Când cineva îi flatează, surâd; când îi umilesc, suferă.

Insultă dacă sunt insultați; rănesc dacă sunt răniți; niciodată nu sunt liberi; semenii lor au puterea de a-i duce de la bucurie la tristețe, de la speranță la disperare.

Fiecare dintre aceste persoane care merg pe Drumul Orizontal, se aseamănă cu un instrument muzical la care fiecare dintre semenii săi cântă ce are chef…

Cine învață să transforme relațiile mecanice, de fapt, intră pe „Drumul Vertical”…

Aceasta reprezintă o schimbare fundamentală în „Nivelul Ființei”, rezultat extraordinar al „Răzvrătirii Psihologice”…

▫ *CAPITOLUL 4* ▫
ESENȚA ▫

Ceea ce-l face frumos și adorabil pe orice copil nou născut este Esența sa; aceasta constituie în ea însăși adevărata lui realitate…

Creșterea normală a Esenței în orice creatură este, cu siguranță, foarte mică, incipientă…

Corpul uman crește și se dezvoltă în acord cu legile biologice ale speciei; cu toate acestea, asemenea posibilități rezultă a fi, prin ele însele, foarte limitate pentru Esență…

Incontestabil, Esența poate crește prin ea însăși, fără ajutor, doar într-o foarte mică măsură…

Vorbind sincer și fără ocolișuri, vom spune că dezvoltarea spontană și naturală a Esenței este posibilă numai pe durata primilor trei, patru și cinci ani, adică, în prima etapă a vieții…

Lumea crede că dezvoltarea și creșterea Esenței se realizează întotdeauna în mod continuu, în acord cu mecanica Evoluției, însă Gnosticismul Universal arată în mod clar că aceasta nu se întâmplă astfel…

Cu scopul ca Esența să crească mai mult, trebuie să se

întâmple ceva foarte special, trebuie să se realizeze ceva nou…

Vreau să mă refer, în mod accentuat, la munca asupra sinelui însuși. Dezvoltarea Esenței este posibilă numai pe bază de munci conștiente și suferințe voluntare…

Este necesar să înțelegem că aceste munci nu se referă la chestiuni de profesie, bănci, tâmplărie, zidărie, reparare de linii ferate sau probleme de birou…

Această muncă este pentru orice persoană care și-a dezvoltat personalitatea; este vorba de ceva Psihologic…

Noi toți știm că avem în interiorul nostru înșine ceea ce se numește EGO, EU, EU ÎNSUȘI, SINE ÎNSUȘI…

Din nefericire, Esența se află îmbuteliată, cufundată în EGO și acest lucru este lamentabil…

A dizolva EUL Psihologic, a dezintegra elementele sale nedorite, este urgent, presant, de neamânat… Acesta este sensul muncii asupra sinelui însuși…

Niciodată nu am putea elibera Esența fără a dezintegra în prealabil EUL Psihologic…

În Esență se află Religia, BUDDHA, Înțelepciunea, particulele de durere ale Tatălui nostru care este în Ceruri și toate datele de care avem nevoie pentru AUTOREALIZAREA INTIMĂ A FIINȚEI…

Nimeni nu ar putea anihila EUL Psihologic fără a elimina în prealabil elementele inumane pe care le purtăm în interior…

Avem nevoie să reducem la cenușă cruzimea monstruoasă a acestor vremuri; invidia care, din nefericire, a ajuns să se transforme în resortul secret al acțiunii; lăcomia insuportabilă care a făcut viața atât de amară; dezgustătoarea bârfă; calomnia care produce atâtea tragedii; bețiile, mizerabilul desfrâu care este atât de urât etc., etc., etc…

Pe măsură ce toate aceste abjecții sunt reduse la praf cosmic, Esența, pe lângă faptul că se va emancipa, va crește și se va dezvolta în mod armonios…

Indiscutabil, când EUL Psihologic a murit, Esența strălucește în noi…

Esența liberă ne conferă frumusețe intimă; din această frumusețe emană fericirea deplină și adevărata Iubire…

Esența posedă multiple simțuri de perfecțiune și extraordinare puteri naturale…

Când „Murim în Noi Înșine”, când dizolvăm EUL Psihologic,

ne bucurăm de prețioasele simțuri și puteri ale Esenței…

◻ CAPITOLUL 5 ◻
A SE ACUZA PE SINE ÎNSUȘI ◻

Esența pe care fiecare dintre noi o poartă în interiorul său, vine de sus, din Cer, de la stele…

Incontestabil, Esența minunată provine de la nota „LA” (Calea Lactee, Galaxia în care trăim).

Prețioasa Esență trece prin nota „SOL” (Soarele) și apoi prin nota „FA” (Zona Planetară), intră în această lume și pătrunde în propriul nostru interior.

Părinții noștri au creat corpul potrivit pentru a primi această Esență care vine de la Stele…

Lucrând intens asupra noastră înșine și sacrificându-ne pentru semenii noștri, ne vom întoarce victorioși în sânul profund al Uraniei…

Noi trăim în această lume pentru un oarecare motiv, pentru ceva, pentru un anumit factor special…

Evident, în noi există multe lucruri pe care trebuie să le vedem, să le studiem și să le înțelegem, dacă într-adevăr aspirăm să știm ceva despre noi înșine, despre propria noastră viața…

Tragică este existența aceluia care moare fără să fi cunoscut motivul vieții sale…

Fiecare dintre noi trebuie să descopere de unul singur rostul propriei sale vieți, ceea ce îl menține prizonier în temnița durerii…

În mod evident, există în fiecare dintre noi ceva ce ne amărăște viața și împotriva căruia trebuie să luptăm cu hotărâre…

Nu este absolut necesar să continuăm trăind în nenorocire, este urgent să reducem la praf cosmic ceea ce ne face atât de slabi și de nefericiți.

Nu ne servește la nimic să ne înfumurăm cu titluri, onoruri, diplome, bani, raționalism subiectiv inutil, virtuți învechite etc., etc., etc.

Nu trebuie să uităm niciodată că ipocrizia și vanitățile prostești ale falsei personalități, fac din noi oameni neîndemânatici, demodați, retardatari, reacționari, incapabili de a vedea noul…

Moartea are multe semnificații, atât pozitive cât și

negative. Să luăm în considerație acea magnifică observație a „Marelui KABIR Iisus Cristosul”: „Fie ca morții să-și îngroape morții”.

Mulți oameni, cu toate că trăiesc, sunt de fapt morți pentru orice posibilă muncă asupra lor înșiși, și, în consecință, pentru orice transformare intimă.

Sunt persoane îmbuteliate în dogmele și credințele lor; oameni pietrificați în amintirile zilelor de mult trecute; indivizi plini de prejudecăți ancestrale, persoane sclave a „ceea ce va spune lumea”, înfiorător de călduțe, nepăsătoare, uneori „pedante”, convinse că dețin adevărul pentru că așa li s-a spus etc., etc., etc...

Acești oameni nu vor să înțeleagă că această lume este un „Gimnaziu Psihologic”, prin intermediul căruia ar fi posibil să anihilăm acea urâțenie tăinuită pe care o purtăm cu toții în interior...

Dacă acești bieți oameni ar înțelege starea atât de deplorabilă în care se află, ar tremura de groază...

Însă, astfel de persoane au întotdeauna cea mai buna părere despre ele însele; se laudă cu virtuțile lor, se simt perfecte, binevoitoare, serviabile, nobile, caritabile, inteligente, cred că își îndeplinesc datoriile, etc.

Ca școală, viața practică este formidabilă, dar a o lua ca pe un scop în sine este în mod evident absurd.

Cei care iau viața în sine însăși, așa cum se trăiește zilnic, nu au înțeles necesitatea de a lucra asupra lor înșiși pentru a obține o „Transformare Radicală”.

Din păcate, oamenii trăiesc în mod mecanic, nicicând nu au auzit vorbindu-se ceva despre munca interioară...

Să ne schimbăm este necesar, dar oamenii nu știu cum să se schimbe; suferă mult și nici măcar nu știu de ce suferă...

A avea bani nu este totul. Viața multor persoane bogate se dovedește a fi cu adevărat tragică...

□ CAPITOLUL 6 □ VIAȚA □

Pe terenul vieții practice descoperim mereu contraste ce uimesc. Oameni înstăriți, cu reședințe minunate și numeroși prieteni, suferă uneori în mod înfiorător...

Proletari umili de la sapă și lopată sau persoane din clasa mijlocie, obișnuiesc să trăiască uneori în deplină fericire. Mulți

arhimilionari suferă de impotentă sexuală și bogate matroane deplâng amar infidelitatea soților…

Bogații pământului par vulturi în colivii de aur, în zilele noastre nu pot trăi fără „gardă personală”…

Oamenii de stat târăsc după ei lanțuri, niciodată nu sunt liberi, merg peste tot înconjurați de oameni înarmați până în dinți…

Să studiem această situație mai pe îndelete. Avem nevoie să știm ce este viața. Fiecare este liber să opineze cum vrea…

Spună ce-o spune, cu siguranță nimeni nu știe nimic, viața se dovedește a fi o problemă pe care nici unul nu o înțelege…

Când oamenii doresc să ne povestească în mod gratuit istoria vieții lor, citează evenimente, nume și prenume, date, etc., și simt satisfacție făcând relatările lor…

Acești bieți oameni ignoră faptul că relatările lor sunt incomplete, întrucât evenimente și nume și date, sunt doar aspectul extern al filmului, lipsește aspectul intern…

Este urgent să cunoaștem „stările de conștiință”, fiecărei întâmplări îi corespunde o oarecare stare sufletească.

Stările sunt interioare și evenimentele sunt exterioare, întâmplările exterioare nu sunt totul…

Să se înțeleagă prin stări interioare: bunele sau proastele dispoziții, preocupările, depresia, superstiția, teama, suspiciunea, mila, auto-considerația, supraestimarea de sine însuși, stări când ne simțim fericiți, stări de bucurie, etc., etc., etc.

Incontestabil, stările interioare pot corespunde întocmai cu evenimentele exterioare sau să fie produse de acestea, sau să nu aibă nici o legătură cu acestea…

În orice caz, stările și evenimentele sunt diferite. Nu întotdeauna întâmplările corespund exact cu stări asemănătoare.

Când s-au întâmplat, evenimente așteptate de mult timp, simțeam că lipsea ceva…

Cu siguranță lipsea starea interioară corespunzătoare care trebuia să se combine cu evenimentul exterior…

De multe ori evenimentul care nu era așteptat se dovedește a fi cel care ne-a oferit cele mai bune momente…

▫ *CAPITOLUL 7* ▫
STAREA INTERIOARĂ ▫

A combina în mod corect stările interioare cu întâmplările exterioare înseamnă a ști să trăiești inteligent…

Orice eveniment trăit în mod inteligent cere starea sa interioară corespunzătoare, specifică…

Însa, din nefericire, când oamenii își revizuiesc viața, cred că aceasta, în ea însăși, este constituită exclusiv din evenimente exterioare…

Bieții oameni! se gândesc că dacă o anumită întâmplare nu s-ar fi produs, viața lor ar fi fost mai bună…

Presupun că soarta le-a fost potrivnică și că au pierdut ocazia de a fi fericiți…

Deplâng ceea ce au pierdut, plâng după ceea ce au disprețuit, se vaietă amintindu-și de vechile obstacole și calamități…

Oamenii nu vor să-și dea seama că a vegeta nu înseamnă a trăi și că aptitudinea de a exista în mod conștient depinde exclusiv de calitatea stărilor interioare ale Sufletului…

Desigur, nu are importanță cât de frumoase sunt întâmplările exterioare ale vieții, dacă, în acele momente, nu ne găsim în starea interioară potrivită, cele mai bune evenimente ne pot părea monotone, obositoare sau, pur și simplu, plictisitoare…

O persoană așteaptă cu nerăbdare festivitatea nunții, este un eveniment, dar s-ar putea întâmpla ca, în momentul precis al evenimentului, să fie atât de preocupată încât, de fapt, să nu simtă nici o plăcere pentru acesta și totul să devină la fel de rece și arid ca un protocol…

Experiența ne-a arătat că, nu toate persoanele care asistă la un banchet sau la o petrecere, se bucură cu adevărat…

Nu lipsește nicicând un plictisit la cea mai bună dintre festivitățile publice și piesele cele mai încântătoare îi bucură pe unii și-i fac să plângă pe alții…

Sunt foarte rare persoanele care știu să combine în mod conștient evenimentul extern cu starea internă potrivită…

Este deplorabil că oamenii nu știu să trăiască conștient; plâng când trebuie să râdă și râd când trebuie să plângă…

Controlul este diferit; înțeleptul poate fi vesel, dar niciodată plin de frenezie nebunească; trist, dar niciodată disperat și abătut; senin în mijlocul violenței; abstinent în orgii; cast printre desfrânați, etc…

Persoanele melancolice și pesimiste cred ceea ce este mai rău despre viață și, în mod sincer, nu doresc să trăiască…

Zilnic vedem oameni care nu numai că sunt nefericiți, ci în plus – și ceea ce este mai rău – amărăsc și viața celorlalți…

Astfel de oameni nu s-ar schimba nici dacă ar trăi zilnic din sărbătoare în sărbătoare; poartă boala psihologică în interiorul lor… Aceste persoane au stări intime complet perverse…

Totuși, acei indivizi se auto-califică drept corecți, sfinți, virtuoși, nobili, serviabili, martiri, etc., etc., etc…

Sunt oameni care se auto-consideră în mod excesiv; persoane care se iubesc mult pe ele însele…

Indivizi care-și plâng mult de milă și care caută mereu soluții de evadare pentru a se eschiva de propriile lor responsabilități…

Astfel de persoane sunt obișnuite cu emoțiile inferioare și este clar că, din acest motiv, creează zilnic elemente psihice infraumane.

Evenimentele nefericite, reversurile norocului, mizeria, datoriile, problemele, etc., sunt în exclusivitate ale acelor persoane care nu știu să trăiască…

Oricine își poate forma o bogată cultură intelectuală, însă sunt puține persoanele care au învățat să trăiască în mod corect…

Când cineva vrea să separe evenimentele exterioare de stările interioare ale conștiinței, demonstrează concret incapacitatea sa de a trăi în mod demn.

Cei care învață să combine în mod conștient evenimente exterioare și stări interioare merg pe drumul succesului…

▫ CAPITOLUL 8 ▫
STĂRI GREȘITE ▫

Indiscutabil, în riguroasa observare a Eului Însuși, se dovedește a fi întotdeauna urgent și de neamânat să facem o diferențiere logică completă fată de întâmplările exterioare ale vieții practice și stările intime ale conștiinței.

Trebuie să știm de urgență unde suntem situați la un moment dat, atât în ceea ce privește starea intimă a Conștiinței cât și natura specifică a evenimentului exterior care ni se întâmplă. Viața în sine însăși este o serie de evenimente care se succed în timp și spațiu.

Cineva a spus: „Viața este un lanț de martirii pe care omul îl poartă încâlcit în Suflet”.

Fiecare este foarte liber să gândească cum vrea; eu cred că plăcerilor efemere ale unei clipe trecătoare le urmează întotdeauna dezamăgirea și amărăciunea…

Fiecare întâmplare își are savoarea caracteristică specială și stările interioare sunt deopotrivă de diferite feluri; acest lucru este indiscutabil, incontestabil…

Desigur, munca interioară asupra noastră înșine se referă în mod accentuat la diversele stări psihologice ale Conștiinței…

Nimeni nu ar putea nega faptul că în interiorul nostru cărăm multe erori și că există stări greșite…

Dacă chiar vrem să ne schimbăm de-adevăratelea, trebuie, cu maximă urgență și neîntârziat, să modificăm radical acele stări greșite ale Conștiinței…

Modificarea absolută a stărilor greșite produce transformări complete în domeniul vieții practice…

Când o persoană lucrează serios asupra stărilor greșite, evident întâmplările neplăcute ale vieții deja n-o mai pot răni atât de ușor…

Spunem ceva ce poate fi înțeles doar trăind-o, simțind-o cu adevărat pe terenul însuși al faptelor…

Cine nu lucrează asupra lui însuși este întotdeauna victimă a circumstanțelor; este ca o biată luntre pe apele furtunoase ale oceanului…

Evenimentele se schimbă neîncetat în multiplele lor combinații; vin unele după altele în valuri, sunt influente…

Cu siguranță, există întâmplări bune și rele; unele evenimente vor fi mai bune sau mai rele decât altele…

A modifica anumite evenimente este posibil; faptul de a schimba rezultate, de a modifica situații, etc., este inclus desigur în numărul posibilităților.

Totuși, există situații de fapt care într-adevăr nu pot fi schimbate; în acest ultim caz, trebuie să fie acceptate în mod conștient, chiar dacă unele se vor dovedi foarte periculoase și chiar dureroase…

Incontestabil, durerea dispare când nu ne identificăm cu problema care s-a prezentat.

Trebuie să considerăm viața ca pe o serie succesivă de stări interioare; o istorie autentică a vieții noastre este formată

în special din toate acele stări…

Revizuind întreaga noastră existență, putem verifica prin noi înșine, în mod direct, că multe situații neplăcute au fost posibile din cauza stărilor interioare greșite…

Alexandru cel Mare, deși a fost întotdeauna temperat prin natura sa, s-a dedat, din orgoliu, la excese care i-a produs moartea…

Francisc I a murit din cauza unui murdar și abominabil adulter de care istoria își amintește încă foarte bine…

Când Marat a fost asasinat de o călugăriță perversă, murea de îngâmfare și de invidie, credea despre el însuși că este absolut corect…

Doamnele din Parcul Cerbilor indiscutabil au epuizat complet vitalitatea înspăimântătorului fornicator numit Louis al XV-lea.

Multe sunt persoanele care mor din ambiție, mânie sau gelozie, aceasta o știu prea bine psihologii…

De îndată ce voința noastră se întărește în mod irevocabil într-o tendință absurdă, ne transformăm în candidați pentru cavou sau cimitir…

Othello, din cauza geloziei, a devenit un asasin, iar închisorile sunt pline de înșelați sinceri…

□ CAPITOLUL 9 □
EVENIMENTE PERSONALE □

Deplina auto-observare intimă a Eului Însuși se dovedește urgentă când încercăm să descoperim stări psihologice greșite.

Incontestabil, stările interioare greșite pot fi corectate prin intermediul unor procedee corecte. Dat fiind faptul că viața interioară este magnetul care atrage evenimentele exterioare, trebuie, cu maximă urgență, neîntârziat, să eliminăm din psihicul nostru stările psihologice eronate.

A corecta stările psihologice greșite este indispensabil când vrem să schimbăm, în mod fundamental, natura anumitor evenimente nedorite.

A schimba relația noastră cu anumite evenimente, este posibil dacă eliminăm din interiorul nostru anumite stări psihologice absurde.

Situații exterioare distructive ar putea deveni inofensive și chiar constructive, prin intermediul corectării inteligente a stărilor interioare eronate.

Putem schimba natura evenimentelor neplăcute care ni se întâmplă când ne purificăm în mod intim.

Cine niciodată nu-și corectează stările psihologice absurde, crezându-se foarte puternic, se transformă într-o victimă a circumstanțelor.

A face ordine în dezordonata noastră casă interioară este vital, când dorim să schimbăm cursul unei existențe nefericite.

Oamenii se vaietă de toate, suferă, plâng, protestează, ar vrea să-și schimbe viața, să iasă din nenorocirea în care se găsesc; din nefericire, nu lucrează asupra lor înșiși.

Oamenii nu vor să-și dea seama că viața interioară atrage circumstanțe exterioare, și că, dacă acestea sunt dureroase, se datorează stărilor interioare absurde.

Exteriorul este doar reflectarea interiorului, cine se schimbă în sinea lui produce o nouă ordine a lucrurilor.

Evenimentele exterioare niciodată nu ar fi atât de importante cât modul de a reacționa față de ele.

Ai rămas senin în fața celui care te-a insultat? Ai primit cu bunăvoință manifestările neplăcute ale semenilor tăi? În ce fel ai reacționat în fața infidelității ființei iubite? Te-ai lăsat dus de veninul geloziei? Ai ucis? Ești în închisoare?

Spitalele, cimitirele sau cavourile, închisorile sunt pline de sinceri înșelați care au reacționat în mod absurd în fata evenimentelor exterioare.

Cea mai bună armă pe care un om o poate folosi în viață, este o stare psihologică corectă…

O persoană poate dezarma fiare și demasca trădători prin intermediul stărilor interioare adecvate.

Stările interioare greșite ne transformă în victime neajutorate ale perversității umane.

Învățați să înfruntați situațiile cele mai neplăcute ale vieții practice cu o atitudine interioară potrivită…

Nu vă identificați cu nici un eveniment; amintiți-vă că totul trece; învățați să vedeți viața ca pe un film și veți primi beneficiile.

Nu uitați că întâmplări lipsite de importanță ar putea să vă ducă la nenorocire dacă nu eliminați din psihicul vostru stările interioare greșite.

Fiecare eveniment exterior are nevoie în mod incontestabil de biletul adecvat, adică, de starea psihologică

precisă.

▫ CAPITOLUL 10 ▫

DIFERITELE EURI ▫

Mamiferul Rațional în mod greșit numit om, în realitate nu posedă o individualitate definită.

Incontestabil această lipsă de unitate psihologică în umanoid este cauza atâtor dificultăți și amărăciuni.

Corpul fizic este o unitate completă și funcționează ca un întreg organic, mai puțin când este bolnav.

Dar viața interioară a umanoidului în nici un caz nu este o unitate psihologică.

Cel mai grav lucru din toate acestea – în pofida a ceea ce spun diversele școli de tip pseudo-esoteric și pseudo-ocultist – este absența organizării psihologice în profunzimea însăși a fiecărui subiect.

Cu siguranță, în astfel de condiții, în viața interioară a persoanelor, nu exista o muncă armonioasă ca un tot.

Umanoidul, în raport cu starea sa interioară, este o multiplicitate psihologică, o sumă de „Euri".

Ignoranții cultivați ai acestei epoci tenebroase închină un cult „EULUI", îl divinizează, îl pun pe altare, îl numesc: „Alter Ego", „Eu Superior", „Eu Divin", etc., etc., etc.

Nu vor să-și dea seama, pedanții acestei vârste negre în care trăim, că „Eu Superior" sau „Eu Inferior" sunt două secțiuni ale aceluiași Ego pluralizat…

Umanoidul nu are, în mod sigur, un „Eu permanent", ci o multitudine de diferite „Euri" infraumane și absurde.

Bietul animal intelectual, în mod greșit numit om, este asemănător unei case în dezordine, unde, în loc de un stăpân, există mulți servitori care vor întotdeauna să comande și să facă ceea ce poftesc…

Cea mai mare greșeală a pseudo-esoterismului și a pseudo-ocultismului ieftin este de a presupune că ceilalți posedă, sau că au un „Eu permanent și neschimbător", fără început și fără sfârșit…

Dacă aceia care gândesc astfel și-ar trezi conștiința, chiar și numai pentru o clipă, ar putea evidenția în mod clar, prin ei înșiși, că umanoidul rațional nicicând nu este același pentru mult timp…

Mamiferul intelectual, din punct de vedere psihologic se

schimbă în mod continuu…

A crede că dacă o persoană care se numește Luis, rămâne mereu Luis, se dovedește a fi ceva asemănător cu o glumă de foarte prost gust…

Acest subiect care este numit Luis are în el însuși alte „Euri”, alte ego-uri care se exprimă în diferite momente prin intermediul personalității sale și chiar dacă lui Luis nu-i place lăcomia, altui „EU” din el – să-l numim Pepe – îi place lăcomia și așa mai departe.

Nici o persoană nu este aceeași în mod continuu; într-adevăr, nu este nevoie să fii foarte înțelept pentru a-ți da seama exact de nenumăratele schimbări și contradicții ale fiecărui subiect…

A presupune că cineva are un „Eu Permanent și Neschimbător” echivalează, desigur, cu un abuz față de semeni și față de noi înșine.

Înăuntrul fiecărei persoane trăiesc multe persoane, multe „Euri”, aceasta o poate verifica, prin ea însăși și în mod direct, orice persoană trezită, conștientă…

▫ CAPITOLUL 11 ▫
IUBITUL EGO ▫

Dat fiind faptul că superior și inferior sunt două secțiuni ale aceluiași lucru, nu strică să stabilim următorul corolar: „Eu Superior și Eu Inferior” sunt două aspecte ale aceluiași Ego tenebros și pluralizat.

Supranumitul „Eu Divin” sau „Eu Superior”, „Alter Ego” sau ceva asemănător, este cu siguranță un tertip al „Eului însuși”, o formă de Auto-înșelare.

Când Eul vrea să continue, aici și în lumea de dincolo, se auto-înșeală cu falsul concept al unui Eu Divin Nemuritor…

Nici unul dintre noi nu are un „Eu” veritabil, permanent, neschimbător, etern, inefabil, etc., etc., etc.

Nici unul dintre noi nu are de fapt o adevărată și autentică Unitate a Ființei; din nefericire, nici măcar nu posedăm o individualitate legitimă.

Egoul, chiar de continuă dincolo de mormânt, are totuși un început și un sfârșit. Egoul, Eul nu este nicicând ceva individual, unitar, unitotal. Evident Eul este „Euri”. În Tibetul Oriental „Eurile” sunt denumite „Agregate Psihice” sau pur și simplu „Valori”, fie că acestea din urmă sunt pozitive ori negative.

Dacă ne gândim la fiecare „Eu” ca la o persoană diferită, putem afirma în mod accentuat următoarele: „Înăuntrul fiecărei persoane care trăiește în lume, există multe persoane”.

Indiscutabil, înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane diferite, unele mai bune, altele mai rele…

Fiecare din aceste Euri, fiecare din aceste persoane, luptă pentru supremație, vrea să fie stăpân exclusiv, controlează creierul intelectual sau centrii emoțional și motor, de câte ori poate, până ce altul îl dă la o parte…

Doctrina multiplelor Euri a fost predată în Tibetul Oriental de către adevărații Clarvăzători, de către autenticii Iluminați…

Fiecare din defectele noastre psihologice este personificat de un anumit Eu. Cum se face că avem mii și chiar milioane de defecte, în mod evident în interiorul nostru trăiește multă lume.

În probleme psihologice am putut evidenția în mod clar că subiecții paranoici, egolatri și mitomani pentru nimic în lume nu ar abandona cultul iubitului Ego.

Incontestabil, astfel de oameni urăsc de moarte doctrina multiplelor „Euri”.

Când o persoană vrea cu adevărat să se cunoască pe sine însăși, trebuie să se auto-observe și să încerce să cunoască diferitele „Euri” care s-au introdus înăuntrul personalității.

Dacă vreunul dintre cititorii noștri nu înțelege încă această doctrină a multiplelor „Euri”, acest lucru se datorează în mod exclusiv lipsei de practică în materie de Auto-Observare.

Pe măsură ce practicăm Auto-Observarea Interioară, descoperim, prin noi înșine, numeroasele persoane, numeroasele Euri ce trăiesc înăuntrul propriei noastre personalități.

Cei care neagă doctrina multiplelor Euri, cei ce adoră un Eu Divin, fără îndoială, niciodată nu s-au Auto-Observat în mod serios. Vorbind de această dată în stil Socratic, vom spune că aceste persoane nu numai că nu știu, ci pe deasupra nu știu că nu știu.

Firește, nicicând nu am putea să ne cunoaștem pe noi înșine fără auto-observarea serioasă și profundă.

Atâta timp cât un subiect oarecare va continua să se considere ca fiind Unul, este clar că orice schimbare interioară va fi mai mult decât imposibilă.

▫ CAPITOLUL 12 ▫
SCHIMBAREA RADICALĂ ▫

Atâta timp cât un om persistă în greșeala de a crede despre el însuși că este Unul, Unic, Individual, este evident că schimbarea radicală va fi un lucru mai mult decât imposibil.

Însuși faptul că munca esoterică începe cu riguroasa observare de sine însuși, ne indică o multiplicitate de factori Psihologici, Euri sau elemente nedorite pe care este urgent să le extirpăm, să le eradicăm din interiorul nostru.

Indiscutabil, nicidecum nu ar fi posibil să eliminăm erorile necunoscute, este urgent să observăm în prealabil ceea ce vrem să separăm de Psihicul nostru.

Acest tip de muncă nu este externă, ci internă, iar cei care cred că orice manual de bune maniere sau sistem etic extern și superficial îi va putea conduce la succes, de fapt, se înșeală total.

Faptul concret și definitiv că munca intimă începe cu atenția concentrată pe observarea deplină de sine însuși, este un motiv mai mult decât suficient pentru a demonstra că aceasta cere un efort personal foarte special de la fiecare din noi.

Vorbind sincer și fără ocolișuri, afirmăm în mod accentuat următoarele: nici o ființă umană nu ar putea face aceasta muncă pentru noi. Nu este posibilă vreo schimbare în Psihicul nostru fără observarea directă a acestui întreg ansamblu de factori subiectivi pe care îi purtăm în interior.

A accepta multiplicitatea erorilor, excluzând necesitatea studiului și observării directe a acestora, semnifică de fapt un subterfugiu sau o evadare, o fugă de sine însuși, o formă de auto-înșelare. Doar prin efortul riguros al observării judicioase de sine însuși, fără evaziuni de nici un fel, vom putea evidenția cu claritate că nu suntem „Unul” ci „Mulți”.

A admite pluralitatea Eului și a o pune în evidență prin observarea riguroasă, sunt două aspecte diferite.

Cineva poate accepta Doctrina multiplelor Euri, fără să o fi evidențiat niciodată; aceasta din urmă este posibil doar auto-observându-se cu atenție. A evita munca de observare intimă, a căuta evadări, este un semn inconfundabil de degenerare.

Atâta timp cât un om susține iluzia că este întotdeauna una și aceeași persoană, nu se poate schimba și este evident că

finalitatea acestei munci de auto-observare este tocmai faptul de a obține o schimbare graduală în viața noastră interioară. Transformarea radicală este o posibilitate definită care în mod normal se pierde atunci când nu muncim asupra noastră înșine. Punctul inițial al schimbării radicale rămâne ocult atât timp cât omul continuă crezându-se Unul.

Cei ce resping Doctrina multiplelor Euri, demonstrează clar că niciodată nu s-au autoobservat în mod serios. Severă observare de sine însuși, fără evaziuni de nici un fel, ne permite să verificăm prin noi înșine cruda realitate a faptului că nu suntem „Unul”, ci „Mulți”. În lumea opiniilor subiective, diversele teorii pseudo-esoterice sau pseudo-ocultiste servesc întotdeauna drept refugiu pentru a fugi de noi înșine…

Incontestabil, iluzia că suntem mereu una și aceeași persoană servește drept obstacol pentru auto-observare…

Cineva ar putea spune: „Știu că nu sunt Unul, ci Mulți, Gnoza m-a învățat această”. O astfel de afirmație, chiar dacă va fi fost foarte sinceră, dacă nu va fi existat o deplină experiență trăită în legătură cu acest aspect doctrinar, evident, acea afirmație, va fi ceva pur și simplu extern și superficial.

A evidenția, a experimenta și a înțelege este faptul fundamental, doar așa este posibil să lucrezi conștient pentru a obține o schimbare radicală. A afirma este un lucru și a înțelege este altul. Când cineva spune: „Înțeleg că nu sunt Unul ci Mulți”, dacă înțelegerea sa este adevărată și nu simpla palavrageala insubstanțială, de discuție ambiguă, aceasta indică, semnalează, dovedește o deplină verificare a Doctrinei Multiplelor Euri.

Cunoașterea și Înțelegerea sunt diferite. Prima dintre acestea aparține minții, a doua aparține inimii. Simpla cunoaștere a Doctrinei Multiplelor Euri nu servește la nimic; din nenorocire, în aceste vremuri în care trăim, cunoașterea a depășit cu mult înțelegerea, fiindcă bietul om, a dezvoltat în mod exclusiv latura cunoașterii, uitând în mod lamentabil de latura corespunzătoare a Ființei.

A cunoaște Doctrina Multiplelor Euri și a o înțelege este fundamental pentru orice schimbare radicală adevărată. Când un om începe să se observe minuțios pe el însuși, pornind de la faptul că nu este Unul ci Mulți, în mod evident a inițiat munca serioasă asupra naturii sale interioare.

▫ CAPITOLUL 13 ▫
OBSERVATOR ȘI OBSERVAT ▫

Este foarte clar și nu se dovedește greu de înțeles că atunci când cineva începe să se observe pe sine însuși în mod serios din punctul de vedere al faptului că nu este Unul, ci Mulți, începe să lucreze realmente asupra a ceea ce poartă în interior.

Următoarele defecte Psihologice sunt obstacole, bariere, piedici, pentru munca de Autoobservare Intimă: Mitomania (Grandomania, a se crede un Zeu), Egolatria (Credința într-un Eu permanent; adorarea oricărui tip de Alter Ego), Paranoia (Parada de erudiție, Autosuficiența, înfumurare, a se crede infailibil, orgoliu mistic, persoana care nu știe să vadă punctul de vedere al altuia). Când continuăm cu convingerea absurdă că suntem Unul, că posedăm un Eu permanent, munca serioasă asupra noastră înșine se dovedește a fi mai mult decât imposibilă.

Cine se crede mereu Unul, nicicând nu va fi capabil să se separe de propriile sale elemente indezirabile. Va considera fiecare gând, sentiment, dorință, emoție, pasiune, afect, etc., etc., etc., ca funcționalisme diferite, nemodificabile ale propriei sale naturi și chiar se va justifica în fața celorlalți, spunând că anumite defecte personale sunt de natură ereditară…

Cine acceptă Doctrina Multiplelor Euri, înțelege pe baza observării că fiecare dorință, gând, acțiune, pasiune, etc., corespunde acestui sau altui Eu distinct, diferit… Orice atlet al Autoobservării intime lucrează foarte serios înăuntrul său însuși și se străduiește să îndepărteze din psihicul său diversele elemente nedorite pe care le poartă în interior…

Dacă o persoană începe cu adevărat și foarte sincer să se observe în interior, se divide în două: Observator și Observat. Dacă acea divizare nu s-ar produce, este evident că nicicând nu am face un pas înainte pe Calea minunată a Auto-Cunoașterii. Cum ne-am putea observa pe noi înșine dacă am comite greșeala de a nu vrea să ne divizăm în Observator și Observat?

Dacă această divizare nu s-ar produce, este clar că niciodată nu am face un pas înainte pe drumul Auto-Cunoașterii. Fără îndoială, când această divizare nu are loc, continuăm identificați cu toate procesele Eului Pluralizat…

Cine se identifică cu diversele procese ale Eului Pluralizat, este mereu victimă a circumstanțelor. Cum ar putea modifica împrejurările acela care nu se cunoaște pe sine însuși? Cum s-ar

putea cunoaște pe sine însuși cel care niciodată nu s-a observat în interior?

În ce mod ar putea cineva să se auto-observe, dacă nu se divide mai întâi în Observator și Observat?

Ei bine, nimeni nu poate începe să se schimbe radical atâta timp cât nu este capabil să spună: „această dorință este un Eu animalic pe care trebuie să-l elimin”; „acest gând egoist este un alt Eu care mă chinuiește și pe care trebuie să-l dezintegrez”; „acest sentiment care-mi rănește inima este un Eu intrus, pe care trebuie să-l reduc la praf cosmic”, etc., etc.

Firește, acest lucru este imposibil pentru cine nicicând nu s-a divizat în Observator și Observat. Cine ia toate procesele sale Psihologice ca funcționalisme ale unui Eu Unic, Individual și Permanent, este atât de identificat cu toate erorile sale, le are atât de unite cu sine însuși, încât a pierdut, din acest motiv, capacitatea pentru a le separa de Psihicul său.

Evident, astfel de persoane niciodată nu se pot schimba radical, sunt oameni condamnați la cel mai deplin eșec.

□ CAPITOLUL 14 □
GÂNDURI NEGATIVE □

A gândi profund și cu deplină atenție se dovedește ciudat în această epocă involutivă și decadentă. Din Centrul Intelectual izvorăsc diverse gânduri care nu provin dintr-un Eu permanent cum presupun în mod stupid ignoranții cultivați, ci din diferitele „Euri” ce există în fiecare dintre Noi. Când un om gândește, crede cu fermitate că gândește el în sine însuși și prin sine însuși.

Bietul mamifer intelectual, nu vrea să-și dea seama că multiplele gânduri care trec prin mintea sa își au originea în diversele „Euri” pe care le purtăm în interior. Aceasta înseamnă că nu suntem adevărați indivizi gânditori; în realitate, încă nu avem minte individuală. Totuși, fiecare dintre diferitele „Euri” pe care le purtăm în interior folosește Centrul nostru Intelectual, îl utilizează de câte ori poate pentru a gândi. Ar fi, deci, absurd să ne identificăm cu un anumit gând negativ sau dăunător, crezându-l proprietate particulară.

În mod evident, acest sau acel gând negativ provine dintr-un oarecare „Eu” care la un moment dat a folosit în mod abuziv Centrul nostru Intelectual. Există gânduri negative de diferite feluri: suspiciune, neîncredere, rea-voință față de altă persoană,

gelozie pasională, gelozie religioasă, gelozie politică, gelozie față de prietenii sau de tip familial, lăcomie, desfrâu, răzbunare, mânie, orgoliu, invidie, ură, resentiment, furt, adulter, lene, gurmandism, etc., etc., etc…

În realitate, sunt atât de multe defectele psihologice pe care le avem, încât chiar dacă am avea cerul gurii din oțel și o mie de limbi pentru a vorbi, nu am izbuti să le enumerăm complet. Ca urmare sau corolar al celor spuse anterior, se dovedește necugetat să ne identificăm cu gândurile negative. Cum se face că nu este posibil să existe efect fără cauză, afirmăm în mod solemn că nicicând un gând nu ar putea exista prin el însuși, prin generare spontană…

Relația dintre gânditor și gând este evidentă; fiecare gând negativ își are originea într-un gânditor diferit. În fiecare dintre noi există atâția gânditori negativi câte gânduri de acest fel.

Privită această problemă dintr-un unghi pluralizat, „Gânditori și gânduri”, realitatea este că fiecare dintre „Eurile” pe care le cărăm în Psihicul nostru, e cu siguranță un gânditor diferit.

Incontestabil, înăuntrul fiecăruia dintre noi există exagerat de mulți gânditori; totuși, fiecare dintre aceștia, deși e doar o parte, se crede totul la un moment dat…

Mitomanii, egolatrii, narcisiștii, paranoicii, nicicând n-ar accepta teza „Pluralității Gânditorilor”, deoarece se iubesc prea mult pe ei înșiși, se simt „tatăl lui Tarzan” sau „mama puiuților”…

Cum ar putea astfel de persoane anormale să accepte ideea că nu posedă o minte individuală, genială, minunată?…

Totuși, acei pedanți au cea mai buna părere despre ei înșiși și chiar se îmbracă cu tunica lui Aristip pentru a da dovadă de înțelepciune și umilință…

Legenda secolelor povestește undeva că Aristip, vrând să dea dovadă de înțelepciune și umilință, s-a îmbrăcat cu o veche tunică, plină de petice și găuri; a luat în mâna dreaptă Bastonul Filosofiei și s-a dus pe străzile Atenei…

Se spune că atunci când Socrate l-a văzut venind, a exclamat cu voce tare: „O, Aristip, vanitatea ta se vede prin găurile veșmântului tău!”

Cine nu trăiește mereu în stare de Alerta Noutate, de Percepție Alertă, gândind că gândește, se identifică cu ușurință

cu orice gând negativ. Ca urmare a acestui fapt, se întărește în mod lamentabil puterea sinistră a „Eului Negativ”, autor al gândului corespunzător despre care e vorba.

Cu cât ne identificăm mai mult cu un gând negativ, cu atât mai mult vom fi sclavii „Eului” corespunzător care îl caracterizează. În ceea ce privește Gnoza, Drumul Secret, munca asupra noastră înșine, tentațiile noastre particulare se găsesc tocmai în „Eurile” care urăsc Gnoza, munca esoterică, deoarece nu ignoră că existența lor înăuntrul psihicului nostru este amenințată mortal de Gnoză și de muncă. Acele „Euri Negative” și certărețe se înstăpânesc cu ușurință pe anumite încâlceli mentale depozitate în Centrul nostru Intelectual și produc secvențial curenți mentali nocivi și dăunători.

Dacă acceptăm aceste gânduri, acele „Euri Negative” care la un moment dat controlează Centrul nostru Intelectual, vom fi atunci incapabili să ne eliberăm de rezultatele lor.

Niciodată nu trebuie să uităm că orice „Eu Negativ” se „Auto-Înșeală” și „Înșeală”, în concluzie: Minte. De fiecare dată când simțim o subită pierdere de forță, când aspirantul se decepționează față de Gnoză, de munca esoterică, când își pierde entuziasmul și abandonează ce este mai bun, este evident că a fost înșelat de vreun Eu Negativ.

„Eul Negativ al Adulterului” distruge cămine nobile și-i face pe copii nefericiți. „Eul Negativ al Geloziei” înșeală ființele care se adoră și distruge fericirea acestora. „Eul Negativ al Orgoliului Mistic” îi înșeală pe devoții Drumului, iar aceștia, simțindu-se înțelepți, își abandonează Maestrul sau îl trădează…

Eul Negativ apelează la experiențele noastre personale, la amintirile noastre, la cele mai bune năzuințe ale noastre, la sinceritatea noastră și, prin intermediul unei riguroase selecții a tuturor acestora, prezintă ceva într-o falsă lumină, ceva ce fascinează și survine eșecul…

Totuși, când o persoană descoperă „Eul” în acțiune, când a învățat să trăiască în stare de alertă, o astfel de înșelătorie devine imposibilă…

◻ CAPITOLUL 15 ◻
INDIVIDUALITATE ◻

A se crede „Unul”, desigur este o glumă de mult prost gust; din nefericire, această zădarnică iluzie există înăuntrul fiecăruia dintre noi. În mod lamentabil, întotdeauna avem cea

mai bună părere despre noi înșine, niciodată nu ne trece prin cap să înțelegem că nici măcar nu posedam o individualitate adevărată. Partea cea mai proastă este că ne oferim chiar falsul lux de a presupune că fiecare dintre noi se bucură de o conștiință deplină și de o voință proprie.

Bieții de noi! Cât de stupizi suntem! Fără nici o îndoială, ignoranța este cea mai rea dintre nenorociri.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi există mai multe mii de Indivizi diferiți, subiecți distincți, Euri sau persoane care se ceartă între ele, care se bat pentru supremație și care nu au nici o ordine sau concordanță. Dacă am fi conștienți, dacă ne-am trezi din atâtea visuri și fantezii, cât de diferită ar fi viața...

Însă, ca o culme a nefericirii noastre, emoțiile negative și auto-considerațiile și amorul propriu, ne fascinează, ne hipnotizează, niciodată nu ne permit să ne amintim de noi înșine, să ne vedem așa cum suntem...

Credem că avem o singură voință, când în realitate posedăm multe voințe diferite. (Fiecare Eu o are pe a sa.) Tragi-comedia acestei întregi Multiplicități Interioare se dovedește înfiorătoare; diferitele voințe interioare se ceartă între ele, trăiesc în conflict continuu, acționează în direcții diferite. Dacă am avea o adevărată Individualitate, dacă am poseda o Unitate în locul unei Multiplicități, am avea de asemenea continuitate a scopurilor, conștiința trezită, voința particulară, individuală. Ceea ce este indicat e să ne schimbăm; cu toate acestea, trebuie să începem prin a fi sinceri față de noi înșine. Avem nevoie să facem un inventar psihologic despre noi înșine pentru a cunoaște ceea ce avem în plus și ceea ce ne lipsește.

Este posibil să obținem o Individualitate, însă dacă noi credem că o avem, acea posibilitate va dispărea. Este evident că niciodată nu am lupta pentru a obține ceva ce credem că avem.

Fantezia ne face să credem că suntem posesori ai Individualității. Este urgent să luptăm împotriva fanteziei; aceasta ne face să părem că și cum am fi în felul acesta sau acela, când, în realitate, suntem mizerabili, nerușinați și perverși. Credem că suntem oameni, când de fapt, suntem numai niște mamifere intelectuale lipsite de Individualitate.

Mitomanii se cred Zei, Mahatmași, etc., fără să bănuiască faptul că nici măcar nu au minte individuală și Voință

Conștientă. Egolatrii îl adoră într-atât pe iubitul lor Ego, încât nicicând nu ar accepta ideea Multiplicității Egourilor înăuntrul lor înșiși.

Paranoicii, cu tot orgoliul clasic ce-i caracterizează, nici măcar nu vor citi această carte...

Este indispensabil să luptăm pe viață și pe moarte împotriva fanteziei legate de noi înșine, dacă nu vrem să fim victime ale emoțiilor artificiale și ale experiențelor false care pe lângă faptul că ne pun în situații ridicole, împiedică orice posibilitate de dezvoltare interioară.

Animalul intelectual este atât de hipnotizat de fantezia sa încât visează că este un leu sau o acvilă, pe când cu adevărat nu este nimic altceva decât un netrebnic vierme din noroiul pământului.

Mitomanul niciodată nu ar accepta aceste afirmații făcute în rândurile de mai sus; evident, el se simte arhihierofant, orice s-ar spune, fără să bănuiască faptul că fantezia nu este practic nimic, „nimic altceva decât fantezie”. Fantezia este o forță reală care acționează în mod universal asupra omenirii și care menține umanoidul intelectual într-o stare de vis, făcându-l să creadă că este deja un om, că posedă adevărata Individualitate, voință, conștiință trezită, minte particulară, etc., etc.

Când gândim că suntem unul, nu ne putem clinti din locul în care ne aflăm în noi înșine, batem pasul pe loc și în cele din urmă degenerăm, involuăm. Fiecare dintre noi se găsește într-o anumită etapă psihologică și nu vom putea ieși din aceasta, decât dacă le vom descoperi în mod direct pe toate acele persoane sau Euri care trăiesc înăuntrul persoanei noastre.

Este clar că prin intermediul auto-observării intime vom putea vedea persoanele care trăiesc în psihicul nostru și pe care trebuie să le eliminăm pentru a obține transformarea radicală.

Această percepție, aceasta auto-observare, transformă în mod fundamental toate concepțiile greșite pe care le avem despre noi înșine și, ca rezultat, vom evidenția faptul concret că nu posedăm o adevărată Individualitate. Atâta timp cât nu ne vom autoobserva, vom trăi cu iluzia că suntem Unul și, în consecință, viața noastră va fi falsă.

Nu este posibil să ne relaționăm corect cu semenii noștri când nu se realizează o schimbare interioară în adâncul psihicului nostru. Orice transformare intimă cere eliminarea

prealabilă a Eurilor pe care le purtăm în interior. În nici un caz nu am putea elimina acele Euri, dacă nu le observăm în interiorul nostru. Pentru aceia care se simt Unul, care au despre ei înșiși cea mai bună părere, care nicicând nu ar accepta doctrina celor multipli și nici nu doresc să observe Eurile, așadar orice posibilitate de schimbare devine imposibilă în ei. Nu este posibil să ne schimbăm dacă nu eliminăm, însă cine se simte posesor al Individualității, dacă ar accepta că trebuie să elimine, nu ar ști în realitate ce este ceea ce trebuie să elimine.

Dar, nu trebuie să uităm că cine crede că este Unul, fiind auto-înșelat, crede că știe într-adevăr ce trebuie să elimine, însă în realitate nici măcar nu știe că nu știe, este un ignorant cultivat. Avem nevoie să ne „dezegoizăm” pentru a ne „individualiza”, însă cine crede că posedă Individualitatea este imposibil să se poată dezegoiza.

Individualitatea este sacră sută la sută; puțini sunt cei care o au, dar toți cred că o au.

Cum am putea elimina „Eurile”, dacă noi credem că avem un „Eu” unic?

În mod sigur, numai cel care niciodată nu s-a Auto-Observat în mod serios, crede că are un Eu Unic. Dar trebuie să fim foarte clari în această învățătură întrucât există pericolul psihologic de a confunda Individualitatea autentică cu conceptul unui fel de „Eu Superior” sau ceva de acest gen.

Individualitatea Sacră se află mult dincolo de orice formă de „Eu”, ea este ceea ce este, ceea ce a fost dintotdeauna și ceea ce va fi mereu. Legitima individualitate este Ființa, iar rațiunea de a fi a Ființei este însăși Ființa. Să se facă distincție între Ființă și Eu. Cei care confundă Eul cu Ființa, cu siguranță că nicicând nu s-au auto-observat în mod serios.

Până când Esența, conștiința, va rămâne pe mai departe îmbuteliată în tot acest ansamblu de Euri pe care îl purtăm în interior, schimbarea radicală va fi mai mult decât imposibilă.

▫ CAPITOLUL 16 ▫
CARTEA VIEȚII ▫

O persoană e ceea ce este viața sa. Ceea ce continuă dincolo de moarte, e viața. Aceasta este semnificația cărții vieții care se deschide o dată cu moartea. Privită această chestiune dintr-un punct de vedere strict psihologic, o zi oarecare din viața noastră este, în realitate, o mică replică a întregii vieți. Din toate

acestea putem deduce următoarele: dacă un om nu lucrează asupra lui însuși astăzi, nu se va schimba nicicând. Când afirmăm că vrem să lucrăm asupra noastră înșine și nu lucrăm azi, amânând munca pe mâine, o astfel de afirmație va fi un simplu proiect și nimic mai mult, deoarece în ziua de azi se afla replica întregii noastre vieți.

Există undeva o vorbă populară care spune: „Nu lăsa pe mâine, ce poți face azi". Dacă un om spune: „Voi lucra asupra mea însumi mâine", nicicând nu va lucra asupra lui însuși, deoarece întotdeauna va exista un mâine. Acest lucru este foarte similar cu o anumită înștiințare, anunț sau text pe care unii comercianți îl afișează în magazinele lor:

„AZI NU SE DĂ PE DATORIE, DAR MÂINE DA".

Când vreun nevoiaș, vine să solicite credit, se lovește de teribila înștiințare, iar dacă revine a doua zi, găsește din nou nenorocitul anunț sau text. Aceasta e ceea ce se cheamă în psihologie „boala zilei de mâine". Atâta timp cât un om va spune „mâine", nicicând nu se va schimba. Este necesar, cu maximă urgentă, fără nici o amânare, să lucrăm asupra noastră înșine azi, nu să visăm leneși la un viitor sau la o oportunitate extraordinară.

Aceia care spun: „Întâi voi face asta sau aia și după aceea voi lucra", niciodată nu vor lucra asupra lor înșiși, aceștia sunt locuitorii pământului menționați în Cărțile Sfinte. Am cunoscut un puternic proprietar de pământuri care spunea: „Trebuie mai întâi să mă înavuțesc și după aceea voi lucra asupra Mea Însumi". Când era bolnav pe moarte, l-am vizitat, i-am pus următoarea întrebare: „Tot mai vrei să te înavuțești?"

„Îmi pare într-adevăr rău că am pierdut timpul", mi-a răspuns. După câteva zile a murit, după ce și-a recunoscut greșeala.

Acel om avea multe pământuri, dar vroia să se înstăpânească pe proprietățile vecine, să se „înavuțească" pentru ca ferma sa să fie mărginită exact de patru drumuri.

„Ajunge zilei necazul ei!", a spus Marele KABIR Iisus. Să ne auto-observăm chiar azi, în legătură cu ziua mereu recurentă, miniatură a întregii noastre vieți.

Când un om începe să lucreze asupra lui însuși chiar azi, când își observă neplăcerile și suferințele, merge pe drumul succesului.

Nu ar fi posibil să eliminăm ceea ce nu cunoaștem. Trebuie să observăm mai întâi propriile noastre erori.

Avem nevoie să ne cunoaștem nu doar ziua, ci și relația cu aceasta. Există o anumită zi obișnuită pe care fiecare persoană o experimentează direct, exceptând faptele insolite, neobișnuite.

Se dovedește interesant să observăm recurența zilnică, repetiția de cuvinte și întâmplări pentru fiecare persoană, etc.

Această repetare sau recurență a evenimentelor și cuvintelor, merită să fie studiată, ne conduce la auto-cunoaștere.

▫ *CAPITOLUL 17* ▫
CREATURI MECANICE ▫

Nicidecum nu am putea nega Legea Recurenței care se produce în fiecare moment al vieții noastre. În mod cert, în fiecare zi a existenței noastre există o repetare de evenimente, stări de conștiință, cuvinte, dorințe, gânduri, acte de voință, etc.

Este clar că atunci când o persoană nu se auto-observă, nu-și poate da seama de această neîncetată repetare zilnică.

Se dovedește a fi evident că cine nu simte nici un interes pentru a se observa pe sine însuși, nu dorește nici să muncească pentru a obține o adevărată transformare radicală.

Dar, culmea culmilor, există oameni care vor să se transforme fără a lucra asupra lor înșiși.

Nu negăm faptul că fiecare are dreptul la adevărata fericire a spiritului, însă, de asemenea este sigur faptul că o astfel de fericire ar fi mai mult decât imposibilă, dacă nu lucrăm asupra noastră înșine.

O persoană se poate schimba în mod intim când într-adevăr reușește să-și modifice reacțiile în fața diverselor întâmplări care îi survin zilnic.

Dar nu am putea să schimbăm modul nostru de a reacționa în fața întâmplărilor vieții practice, dacă nu am lucra serios asupra noastră înșine.

Avem nevoie să schimbăm modul nostru de a gândi, să fim mai puțin neglijenți, să devenim mai serioși și să luăm viața într-un mod diferit, în sensul său real și practic.

Însă, dacă noi continuăm așa cum suntem, comportându-ne la fel în fiecare zi, repetând aceleași greșeli, cu aceeași neglijență din totdeauna, orice posibilitate de schimbare va

rămâne, de fapt, eliminată.

Dacă o persoană într-adevăr vrea să ajungă să se cunoască pe sine însăși, trebuie să înceapă prin a-și observa propria comportare în fața evenimentelor oricărei zile a vieții.

Nu vrem să spunem cu aceasta că o persoană nu trebuie să se observe pe ea însăși zilnic, vrem doar să afirmăm că trebuie să începem prin a observa o primă zi.

În toate trebuie să existe un început, și a începe prin a observa comportamentul nostru în oricare zi din viața noastră este un bun început.

A observa reacțiile noastre mecanice în fața tuturor acelor detalii mărunte ale dormitorului, locuinței, sufrageriei, casei, străzii, serviciului, etc., etc., etc., ceea ce spunem, simțim și gândim, este cu siguranță lucrul cel mai indicat.

Important este să vedem apoi cum sau în ce mod putem schimba acele reacții; însă dacă noi credem că suntem persoane bune, că nicicând nu ne comportăm în mod inconștient și greșit, nicicând nu ne vom schimba.

Înainte de toate avem nevoie să înțelegem că suntem persoane-mașini, simple marionete controlate de agenți secreți, de Euri oculte.

Înăuntrul persoanei noastre trăiesc multe persoane, niciodată nu suntem identici; uneori se manifestă în noi o persoană meschină; alteori o persoană iritabilă; în orice altă clipă o persoană splendidă, binevoitoare; mai târziu o persoană scandaloasă sau calomniatoare; după aceea un sfânt, apoi un șarlatan, etc., etc., etc.

Avem persoane de tot felul în interiorul fiecăruia dintre noi, Euri de toate felurile.

Personalitatea noastră nu este altceva decât o marionetă, o păpușă vorbitoare, ceva mecanic.

Să începem prin a ne comporta conștient pe durata unei mici părți a zilei; trebuie să încetăm să fim simple mașini, chiar dacă va fi timp de câteva minute pe zi, acesta va avea o influență decisivă asupra existenței noastre.

Când ne Auto-Observăm și refuzăm să facem ceea ce vrea un Eu sau altul, este clar că începem să nu mai fim mașini.

Un singur moment în care suntem destul de conștienți pentru a înceta să fim mașini, dacă se face în mod voluntar, de obicei modifică multe circumstanțe neplăcute…

▫ CAPITOLUL 18 ▫
PÂINEA SUPRASUBSTANȚIALĂ ▫

Dacă observăm cu luare-aminte oricare zi din viața noastră, vom vedea că într-adevăr nu știm să trăim în mod conștient.

Viața noastră seamănă cu un tren în mers, deplasându-se pe șinele fixe ale obiceiurilor mecanice, rigide, ale unei existențe zadarnice și superficiale.

Ciudățenia acestui caz este că niciodată nu ne trece prin cap să modificăm obiceiurile, se pare că nu obosim repetând mereu aceleași lucruri.

Obiceiurile ne mențin pietrificați, însă credem că suntem liberi; suntem înspăimântător de urâți, dar ne credem precum Apollo…

Suntem oameni mecanici, motiv mai mult decât suficient pentru a duce lipsă de orice sentiment adevărat legat de ceea ce facem în viață.

Ne mișcăm zilnic pe vechiul făgaș al obiceiurilor noastre învechite și absurde, și astfel e clar că nu avem o adevărată viață; în loc să trăim, vegetăm în mod mizerabil și nu primim impresii noi.

Dacă o persoană și-ar începe ziua în mod conștient, este evident că acea zi ar fi foarte diferită de celelalte zile.

Când cineva ia întreaga sa viață ca fiind chiar acea zi pe care o trăiește, când nu lasă pe mâine ceea ce trebuie făcut chiar azi, ajunge într-adevăr să cunoască ceea ce înseamnă să lucreze asupra sa însuși.

Niciodată o zi nu e lipsită de importanță; dacă într-adevăr vrem să ne transformăm radical, trebuie să ne vedem, să ne observăm și să ne înțelegem zi de zi.

Totuși, oamenii nu vor să se vadă pe ei înșiși; unii, dorind să lucreze asupra lor înșiși, își justifică neglijența prin fraze ca următoarea: „Munca de la birou nu-mi permite să lucrez asupra mea însumi”. Astfel de cuvintele lipsite de sens, goale, zadarnice, absurde, servesc doar pentru a justifica indolența, lenea, lipsa de iubire pentru Marea Cauză.

Astfel de oameni, chiar dacă au multe neliniști spirituale, e clar că nu se vor schimba nicicând.

A ne observa pe noi înșine este urgent, presant, de neamânat.

Auto-Observarea intimă este fundamentală pentru schimbarea adevărată.

Care este starea ta psihologică la trezire? Care este starea ta sufletească pe durata micului dejun? Ai fost nerăbdător cu chelnerul? Cu soția? De ce ai fost nerăbdător? Ce este ceea ce te bulversează mereu? etc.

A nu fuma sau a mânca mai puțin nu reprezintă întreaga schimbare, însă într-adevăr indică un oarecare progres. Știm bine că viciul și lăcomia sunt inumane și bestiale.

Cineva care s-a dedicat Drumului Secret, nu este bine să aibă un corp fizic excesiv de gras și cu o burtă proeminentă și lipsit de orice euritmie de perfecțiune. Acel fapt indică lăcomie, gurmandism și chiar lene.

Viața zilnică, profesia, serviciul, chiar dacă sunt vitale pentru existență, reprezintă somnul conștiinței.

A ști că viața este un vis nu înseamnă că am înțeles-o.

Înțelegerea vine o dată cu Auto-Observarea și cu munca intensă asupra noastră înșine.

Pentru a lucra asupra noastră, este indispensabil să lucrăm asupra vieții noastre zilnice, chiar de azi, și atunci vom înțelege ceea ce înseamnă acea frază din Rugăciunea Domnului: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Propoziția „Toate Zilele” înseamnă în grecește, „Pâinea Suprasubstanțială” sau „Pâinea din Înalt”.

Gnoza dă acea Pâine a Vieții în dublul sens de idei și forțe care ne permit să dezintegrăm erorile psihologice.

De fiecare dată când reducem la praf cosmic un anumit „Eu”, câștigăm experiență psihologică, mâncăm Pâinea Înțelepciunii, primim o nouă cunoaștere.

Gnoza ne oferă „Pâinea Suprasubstanțială”, „Pâinea Înțelepciunii”, și ne arată cu precizie noua viață care începe în noi înșine, înăuntrul nostru înșine, aici și acum.

Așadar, nimeni nu poate să-și modifice viața sau să schimbe vreun lucru relaționat cu reacțiile mecanice ale existenței, decât dacă dispune de ajutorul noilor idei și primește sprijin Divin.

Gnoza dă aceste idei noi și predă „modus operandi” prin intermediul căruia o persoană poate fi asistată de Forțe Superioare minții.

Trebuie să pregătim centrii inferiori ai organismului nostru

pentru a primi ideile și forțele care vin de la Centrii Superiori.

În munca asupra eului însuși nu există nimic neglijabil.

Orice gând, oricât de nesemnificativ ar fi, merită să fie observat. Orice emoție negativă, reacție, etc., trebuie să fie observată.

□ CAPITOLUL 19 □
BUNUL STĂPÂN AL CASEI □

A ne îndepărta de efectele dezastruoase ale vieții, în aceste vremuri tenebroase, cu siguranță este foarte dificil, dar indispensabil, altfel ești devorat de viață.

Orice muncă pe care cineva o face asupra sa însuși, cu scopul de a obține o dezvoltare sufletească și spirituală, se relaționează întotdeauna cu izolarea – foarte bine înțeleasă –, căci sub influența vieții, așa cum o trăim mereu, nu este posibil să dezvoltăm altceva decât personalitatea.

În nici un caz nu încercăm să ne opunem dezvoltării personalității, în mod evident aceasta este necesară în existență, însă desigur este ceva pur și simplu artificial, nu este adevărul, realul din noi.

Dacă bietul mamifer intelectual, în mod greșit numit om, nu se izolează, ci se identifică cu toate faptele vieții practice și-și irosește forțele în emoții negative și în autoconsiderații personale și în deșartă pălăvrăgeală insubstanțială, de discuție ambiguă, în el nu se va putea dezvolta nimic înălțător, nici un element real, cu excepția a ceea ce aparține lumii mecanicității.

Fără doar și poate, cine vrea într-adevăr să obțină dezvoltarea Esenței în el, trebuie să ajungă să fie închis în mod ermetic.

Acest lucru se referă la ceva intim strâns legat de tăcere.

Fraza provine din timpurile străvechi, când se preda în mod secret o Doctrină despre dezvoltarea interioară a omului, legată de numele lui Hermes.

Dacă o persoană vrea ca, în interioritatea sa, să crească ceva real, este clar că trebuie să evite scurgerea energiilor sale psihice.

Când cineva are scurgeri de energie și nu se află izolat în intimitatea sa, este incontestabil că nu va putea obține în psihicul său dezvoltarea a ceva real.

Viața comună, obișnuită vrea să ne devoreze în mod implacabil; noi trebuie să luptăm zilnic împotriva vieții, trebuie

să învățăm să înotăm împotriva curentului…

Această muncă este contrară vieții, este vorba de ceva foarte diferit față de viața de toate zilele și care totuși trebuie pus în practică clipă de clipă; vreau să mă refer la Revoluția Conștiinței.

Este evident că dacă atitudinea noastră față de viața zilnică este fundamental greșită; dacă noi credem că totul trebuie să ne meargă bine pur și simplu, atunci vor veni dezamăgirile…

Oamenii vor ca lucrurile să le iasă bine „pur și simplu”, pentru că totul trebuie să meargă în acord cu planurile lor; însă cruda realitate este diferită; cât timp o persoană nu se schimbă în interior, că-i place sau nu, va fi mereu victimă a circumstanțelor.

Se spun și se scriu despre viață multe stupidități sentimentale, însă acest Tratat de Psihologie Revoluționară este diferit. Această Doctrină trece direct la subiect, la faptele concrete, clare și definitive; afirmă în mod accentuat că „Animalul Intelectual”, în mod greșit numit om, este un biped mecanic, inconștient, adormit.

„Bunul Stăpân al Casei” niciodată nu ar accepta Psihologia Revoluționară; își îndeplinește toate îndatoririle de tată, de soț, etc., și în consecință are despre el cea mai bună părere. Dar el servește doar scopurilor naturii și atâta tot. Prin opoziție, vom spune că există și „Bunul Stăpân al Casei” care înoată împotriva curentului, care nu vrea să se lase devorat de viață; însă în lume acești indivizi sunt foarte puțini, nu abundă nicicând.

Atunci când o persoană gândește în acord cu ideile acestui Tratat de Psihologie Revoluționară, obține o viziune corectă asupra vieții.

□ CAPITOLUL 20 □
CELE 2 LUMI □

A observa și a se observa pe sine însuși sunt două lucruri complet diferite, cu toate acestea, ambele pretind atenție. În observare, atenția este orientată în afară, spre lumea exterioară, prin intermediul ferestrelor simțurilor. În auto-observarea de sine însuși, atenția este orientată spre interior și pentru aceasta simțurile de percepție externă nu sunt de folos, acest motiv fiind mai mult decât suficient pentru ca neofitului să-i fie dificilă observarea proceselor sale psihologice intime.

Punctul de plecare al științei oficiale, în latura sa practică, e ceea ce este observabil. Punctul de plecare al muncii asupra sinelui însuși este auto-observarea, ceea ce este auto-observabil.

Indiscutabil, aceste două puncte de plecare, citate în rândurile de mai sus, ne duc în direcții complet diferite. Cineva ar putea îmbătrâni cufundat în dogmele intransigente ale științei oficiale, studiind fenomene exterioare, observând celule, atomi, molecule, sori, stele, comete, etc., fără a experimenta înăuntrul lui însuși nici o schimbare radicală.

Genul de cunoaștere care transformă în interior pe cineva, niciodată nu ar putea fi obținut prin intermediul observării exterioare. Adevărata cunoaștere care poate realmente să producă în noi o schimbare interioară fundamentală, are drept bază auto-observarea directă de sine însuși. Este urgent să le spunem studenților noștri Gnostici să se observe pe ei înșiși și în ce sens trebuie să se auto-observe, și motivele pentru aceasta.

Observarea este un mijloc pentru modificarea condițiilor mecanice ale lumii. Auto-observarea interioară este un mijloc pentru transformarea intimă.

Ca urmare sau corolar al tuturor acestora, putem și trebuie să afirmăm în mod accentuat că există două categorii de cunoaștere: cea externă și cea internă, și că, în afară de cazul când avem în noi înșine centrul magnetic care să poată diferenția calitățile cunoașterii, amestecul planurilor sau ordinilor de idei, ar putea să ne ducă la confuzie. Ne găsim deci în fața a două lumi, cea exterioară și cea interioară. Prima dintre acestea este percepută prin simțurile de percepție externă; a doua poate fi percepută doar prin simțul auto-observării interne.

Gânduri, idei, emoții, năzuințe, speranțe, dezamăgiri, etc., sunt interioare, invizibile pentru simțurile comune, obișnuite, și cu toate acestea, sunt pentru noi mai reale decât masa din sufragerie sau fotoliile din salon.

Cu siguranță, noi trăim mai mult în lumea noastră interioară decât în cea exterioară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

În Lumile noastre Interne, în lumea noastră secretă, iubim, dorim, bănuim, binecuvântăm, blestemăm, aspirăm, suferim, ne bucurăm, suntem decepționați, recompensați, etc., etc., etc.

Incontestabil, cele două lumi, internă și externă, sunt

verificabile în mod experimental.

Lumea exterioară este observabilul. Lumea interioară este auto-observabilul în sine însuși și înăuntrul nostru înșine, aici și acum.

Cine într-adevăr vrea să cunoască „Lumile Interne” ale planetei Pământ sau ale Sistemului Solar sau ale Galaxiei în care trăim, trebuie să cunoască mai întâi lumea sa intimă, viața sa interioară, particulară, propriile sale „Lumi Interne”.

„Omule, cunoaște-te pe tine însuți și vei cunoaște Universul și Zeii”. Cu cât va explora mai mult această „Lume Interioară” numită „Sine însuși”, cu atât mai mult va înțelege că trăiește simultan în două lumi, în două realități, în două sfere, cea exterioară și cea interioară.

La fel cum unei persoane îi este indispensabil să învețe să umble în „lumea exterioară”, pentru a nu cădea într-o prăpastie, a nu se rătăci pe străzile orașului, a-și selecta prieteniile, a nu se întovărăși cu perverși, a nu mânca otravă, etc., tot așa, prin intermediul muncii psihologice asupra noastră înșine, învățăm să umblăm în „Lumea Interioară”, care este explorabilă prin intermediul auto-observării de sine.

În realitate, simțul auto-observării de sine însuși se găsește atrofiat la rasa umană, decadență a acestei epoci în care trăim.

Pe măsură ce noi perseverăm în auto-observarea noastră înșine, simțul auto-observării intime se va dezvolta în mod progresiv.

◻ CAPITOLUL 21 ◻
OBSERVARE DE SINE ÎNSUȘI ◻

Auto-Observarea intimă de sine însuși este un mijloc practic pentru a obține o transformare radicală.

A cunoaște și a observa sunt lucruri diferite. Mulți confundă observarea de sine cu faptul de a cunoaște. Cunoaștem că suntem așezați pe un scaun într-o sală, însă aceasta nu înseamnă că vom observa scaunul.

Cunoaștem că la un moment dat suntem într-o stare negativă, poate față de o problemă, sau preocupați de o chestiune sau alta, sau într-o stare de neliniște sau de incertitudine, etc., dar aceasta nu înseamnă că o vom observa.

Simțiți antipatie pentru cineva? Nu vă place o anumită persoană? De ce? Veți spune că cunoașteți acea persoană…

Vă rog, observați-o! A cunoaște nicicând nu înseamnă a observa; nu confundați faptul de a cunoaște cu faptul de a observa…

Observarea de sine, care este sută la sută activă, este un mijloc pentru schimbarea de sine, în timp ce cunoașterea, care e pasivă, nu este. Cu siguranță, a cunoaște nu este un act de atenție. Atenția dirijată spre interiorul nostru înșine, spre ceea ce se întâmplă înăuntrul nostru, este într-adevăr ceva pozitiv, activ…

În cazul unei persoane față de care avem antipatie, numai așa, pentru că așa avem chef și de multe ori fără nici un motiv, remarcăm multitudinea de gânduri care se acumulează în minte, grupul de voci care vorbesc și strigă dezordonat înăuntrul nostru înșine, ceea ce spun, emoțiile dezagreabile care apar în interiorul nostru, savoarea neplăcută pe care toate acestea o lăsă în psihicul nostru, etc., etc.

Evident, într-o asemenea stare ne dăm seama, deopotrivă, de faptul că în interior tratăm foarte urât persoana față de care avem antipatie. Însă, pentru a vedea toate acestea, este nevoie indiscutabil de o atenție dirijată în mod intenționat spre interiorul nostru înșine; nu de o atenție pasivă. Atenția dinamică provine într-adevăr de la partea observatoare, în timp ce gândurile și emoțiile aparțin părții observate.

Toate acestea ne fac să înțelegem că faptul de a cunoaște este ceva pe de-a-ntregul pasiv și mecanic, în contrast evident cu observarea de sine, care este un act conștient. Nu vrem să spunem cu asta că nu există observarea mecanică de sine, însă un asemenea tip de observare nu are nimic de-a face cu auto-observarea psihologică la care ne referim.

A gândi și a observa se dovedesc a fi, de asemenea, foarte diferite. Orice subiect își poate oferi luxul de a gândi despre el însuși tot ceea ce vrea, dar asta nu înseamnă că se va observa cu adevărat. Trebuie să vedem diferitele „Euri” în acțiune, să le descoperim în psihicul nostru, să înțelegem că înăuntrul fiecăruia dintre ele există un procentaj din propria noastră conștiință, să ne căim că le-am creat, etc.

Atunci vom exclama: „Dar ce face acest EU?” „Ce spune?” „Ce este ceea ce vrea?” „De ce mă chinuiește cu desfrâul sau, cu mânia sa?”, etc., etc., etc.

Atunci vom vedea în interiorul nostru înșine toată acea

înlănțuire de gânduri, emoții, dorințe, pasiuni, comedii private, drame personale, minciuni elaborate, discursuri, scuze, morbidități, paturi de plăcere, scene de lascivitate, etc., etc., etc.

De multe ori, înainte de a adormi, tocmai în clipa de trecere de la starea de veghe la cea de somn, percepem înăuntrul propriei noastre minți diferite voci care vorbesc între ele, sunt diferitele Euri care trebuie să rupă în acele momente orice conexiune cu diferiții centri ai mașinii noastre organice, cu scopul de a se cufunda apoi în lumea moleculară, în a „Cincea Dimensiune”.

□ CAPITOLUL 22 □ VORBĂRIA □

Se dovedește urgent, presant, de neamânat, să observăm vorbăria interioară și locul precis din care provine.

Incontestabil, vorbăria interioară greșită este „Causa Causorum” a multor stări psihice nearmonioase și neplăcute din prezent și, de asemenea, din viitor.

Evident, acea deșartă pălăvrăgeală insubstanțială, de discuție ambiguă și, în general, orice discuție prejudiciabilă, dăunătoare, absurdă, manifestată în lumea exterioară, își are originea în conversația interioară greșită.

Se știe că în Gnoză există practica esoterică a tăcerii interioare; aceasta o cunosc discipolii noștri de „Cameră a Treia”.

Nu este de prisos să spunem cu deplină claritate că tăcerea interioară trebuie să se refere în mod specific la ceva foarte precis și definit.

Când procesul gândirii este epuizat înadins pe durata meditației interioare profunde, se obține tăcerea interioară; însă nu aceasta e ceea ce vrem să explicăm în acest capitol.

„A goli mintea” sau „a o pune în alb” pentru a obține realmente tăcerea interioară, nici aceasta nu e ceea ce vrem să explicăm acum în aceste paragrafe.

A practica tăcerea interioară la care ne referim, nu înseamnă nici să împiedici ca în minte să pătrundă ceva.

Într-adevăr, vorbim acum de un tip de tăcere interioară foarte diferit. Nu este vorba de ceva vag și general…

Vrem să practicăm tăcerea interioară în relație cu ceva ce se află deja în minte, o persoană, un eveniment, o problemă

personală sau străină, ceea ce ni s-a povestit, ceea ce a făcut cineva, etc., dar fără a o atinge cu limba interioară, fără discurs intim…

A învăța să taci, nu numai cu limba exterioară, ci totodată și cu limba secretă, internă este extraordinar, minunat.

Mulți tac în exterior, însă cu limba lor interioară îl jupoaie de viu pe aproapele lor.

Vorbăria interioară înveninată și răuvoitoare produce confuzie interioară.

Dacă se observă vorbăria interioară greșită, se va vedea că este formată din jumătăți de adevăr, sau din adevăruri care se relaționează între ele într-un mod mai mult sau mai puțin incorect, adăugându-se ori omițându-se ceva.

Din păcate, viața noastră emoțională se bazează exclusiv pe „auto-simpatie”.

Drept culme a unei asemenea infamii, simpatizăm doar cu noi înșine, cu atât de iubitul nostru Ego și simțim antipatie și chiar ură față de cei care nu simpatizează cu noi.

Ne iubim prea mult pe noi înșine, suntem narcisiști sută la sută, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

Până când vom rămâne pe mai departe îmbuteliați în „auto-simpatie”, orice dezvoltare a Ființei devine mai mult decât imposibilă.

Avem nevoie să învățăm să vedem punctul de vedere al altuia. Este urgent să știm să ne punem în locul celorlalți.

„Astfel că, toate lucrurile pe care vreți ca oamenii să vi le facă vouă, tot așa faceți-le și voi lor” (Matei 7:12).

Ceea ce într-adevăr contează în aceste studii este modul în care oamenii se comportă în interior în mod invizibil unii cu alții.

Din nenorocire și cu toate că suntem foarte politicoși și chiar sinceri, uneori fără îndoială că la nivel invizibil și intern, ne tratăm foarte rău unii pe alții.

Persoane aparent foarte binevoitoare, își târăsc zilnic semenii spre caverna secretă din ei înșiși, pentru a face cu aceștia tot ceea ce poftesc. (umiliri, zeflemisire, batjocură, etc.)

◻ CAPITOLUL 23 ◻
LUMEA DE RELAȚII ◻

Lumea de relații are trei aspecte foarte diferite pe care trebuie să le clarificăm în mod precis. Primul: suntem relaționați

cu corpul planetar, adică, cu corpul fizic.

Al doilea: trăim pe planeta Pământ și, ca o consecință logică, suntem relaționați cu lumea exterioară și cu problemele care ne privesc pe noi: familie, afaceri, bani, chestiuni legate de muncă, profesie, politică, etc., etc., etc.

Al treilea: relația omului cu el însuși. Pentru majoritatea oamenilor, acest tip de relație nu are nici cea mai mică importantă.

Din păcate, pe oameni îi interesează doar primele două tipuri de relații, privind cel de-al treilea tip cu cea mai absolută indiferentă.

Hrană, sănătate, bani, afaceri, constituie, de fapt, principalele preocupări ale „Animalului Intelectual” în mod greșit numit „Om”.

Așadar, este evident că atât corpul fizic cât și chestiunile lumii sunt exterioare față de noi înșine.

Corpul Planetar (corpul fizic) uneori este bolnav, alteori sănătos și așa mai departe.

Credem întotdeauna că avem o oarecare cunoaștere în ceea ce privește corpul nostru fizic, dar în realitate, nici cei mai buni oameni de știință din lume nu știu multe despre corpul de carne și oase.

Fără îndoială, corpul fizic, datorită teribilei și complexei sale organizări, este cu siguranță cu mult dincolo de înțelegerea noastră.

În ceea ce privește al doilea tip de relații, suntem victime ale circumstanțelor; este lamentabil că încă nu am învățat să producem în mod conștient circumstanțe.

Sunt numeroși oamenii incapabili să se adapteze la nimic sau la nimeni, sau să aibă adevărat succes în viață.

Gândindu-ne la noi înșine, din punctul de vedere al muncii esoterice Gnostice, este urgent să cercetăm la care dintre aceste trei tipuri de relații suntem deficitari.

Se poate întâmpla cazul concret în care suntem greșit relaționați cu corpul fizic și din cauza acestui fapt suntem bolnavi.

Se poate întâmpla că suntem prost relaționați cu lumea exterioară și drept rezultat avem conflicte, probleme economice și sociale, etc., etc., etc.

Se poate că suntem prost relaționați cu noi înșine și ca

urmare suferim mult din lipsă de iluminare interioară.

Evident, dacă lampa din dormitorul nostru nu este conectată la instalația electrică, în odaia noastră va fi beznă.

Cei care suferă din lipsă de iluminare interioară, trebuie să-și conecteze mintea cu Centrii Superiori ai Ființei lor.

Incontestabil, avem nevoie să stabilim relații corecte nu doar cu Corpul nostru Planetar (corpul fizic) și cu lumea exterioară, ci și cu fiecare din părțile propriei noastre Ființe.

Bolnavii pesimiști, plictisiți de atâția medici și medicamente, deja nu mai doresc să se vindece; pacienții optimiști luptă pentru a trăi.

În Cazinoul din Monte Carlo, mulți milionari care și-au pierdut averea la joc, s-au sinucis. Milioane de mame sărmane lucrează pentru a-și întreține copiii.

Sunt nenumărați aspiranții deprimați care din lipsă de puteri psihice și de iluminare intimă au renunțat la munca esoterică asupra lor înșiși. Puțini sunt cei care știu să profite de adversități.

În perioadele de tentație implacabilă, deprimare și dezolare, persoana trebuie să recurgă la intima amintire de sine însuși.

În străfundul fiecăruia dintre noi, se află TONANTZIN AZTECĂ, STELLA MARIS, ISIS EGIPTEANĂ, DUMNEZEUL MAMĂ, așteptându-ne pentru a ne vindeca inima îndurerată.

Când o persoană își provoacă sieși șocul „Amintirii de Sine”, se produce realmente o schimbare miraculoasă în întreaga activitate a corpului, astfel încât celulele primesc un aliment diferit.

▫ *CAPITOLUL 24* ▫
CÂNTECUL PSIHOLOGIC ▫

A venit momentul să reflectăm foarte serios asupra a ceea ce se numește „considerație internă”. Nu încape nici cea mai mică îndoială cu privire la aspectul dezastruos al „auto-considerației intime”; aceasta, pe lângă faptul de a hipnotiza conștiința, ne face să pierdem foarte multă energie.

Dacă o persoană nu ar comite eroarea de a se identifica atât de mult cu ea însăși, auto-considerația interioară ar fi mai mult decât imposibilă.

Când cineva se identifică cu el însuși, se iubește prea mult, simte milă fată de sine însuși, se auto-consideră, gândește

că întotdeauna s-a purtat foarte bine cu cutare, cutărică, cu soția, cu copiii, etc., și că nimeni nu l-a știut aprecia, etc. În definitiv este un sfânt și toți ceilalți sunt niște ticăloși, niște escroci.

Una dintre formele cele mai obișnuite de auto-considerație intimă este preocuparea pentru ceea ce pot gândi alții despre noi; poate presupun că nu suntem cinstiți, sinceri, demni de crezare, curajoși, etc.

Cel mai curios în toate acestea este că ignorăm în mod lamentabil enorma pierdere de energie pe care acest tip de preocupări ne-o produce.

Multe atitudini ostile față de anumite persoane care nu ne-au făcut nici un rău, se datorează tocmai unor astfel de preocupări născute din auto-considerația intimă.

În aceste circumstanțe, iubindu-se într-atât pe sine însuși, auto-considerându-se în acest mod, este clar că EUL, sau mai bine zis Eurile, în loc să dispară, se fortifică atunci în mod înspăimântător.

O persoană identificată cu ea însăși se înduioșează mult de propria sa situație și chiar îi vine să facă socoteli.

Așa se face că gândește că cutare, că cutărică, că prietenul, că prietena, că vecinul, că patronul, că amicul, etc., etc., etc., nu au răsplătit-o cum se cuvenea în ciuda mai sus menționatelor sale bunăvoințe, și îmbuteliată în aceasta, devine insuportabilă și plictisitoare pentru toată lumea.

Cu un astfel de individ, practic nu se poate vorbi, întrucât orice conversație este sigur că va ajunge la cărticica sa de socoteli și la atât de mult trâmbițatele sale suferințe.

Stă scris că în munca esoterică Gnostică, creșterea sufletească este posibilă numai prin iertarea celorlalți.

Dacă cineva trăiește clipă de clipă, în tot momentul, suferind pentru ceea ce alții îi datorează, pentru ceea ce i-au făcut, pentru amărăciunile pe care i le-au cauzat, mereu cu același cântec, nimic nu va putea crește în interiorul său.

Rugăciunea Domnului spune: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri".

Sentimentul că alții îi sunt datori, durerea pentru răutățile pe care alții i le-au cauzat, etc., împiedică orice progres interior al Sufletului.

Iisus, Marele KABIR, a spus: „Împacă-te cu pârâșul tău

degrabă, până ești cu el pe drum, că nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, și judecătorul temnicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până ce nu vei plăti cel din urmă bănuț” (Matei 5:25-26).

Dacă alții ne datorează, și noi datorăm. Dacă cerem să ni se plătească până la ultimul dinar, trebuie să plătim înainte până la ultimul bănuț.

Aceasta este „Legea Talionului”, „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, „Cerc vicios”, absurd.

Scuzele, completa satisfacție și umilințele pe care le cerem altora pentru răutățile pe care ni le-au făcut, sunt cerute, deopotrivă, de la noi, chiar dacă ne considerăm oi blânde.

A te supune unor legi inutile este absurd, este mai bine să te situezi sub noi influențe.

Legea Milei este o influență mai elevată decât Legea omului violent: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

Este urgent, indispensabil și presant să ne plasăm în mod inteligent sub influențele minunate ale muncii esoterice Gnostice, să uităm că ceilalți ne datorează și să eliminăm din psihicul nostru orice formă de auto-considerație.

Niciodată nu trebuie să admitem înăuntrul nostru sentimente de răzbunare, resentimente, emoții negative, anxietăți pentru răutățile care ni s-au făcut, violență, invidie, amintire neîncetată a datoriilor, etc., etc.

Gnoza este destinată acelor aspiranți sinceri, care într-adevăr vor să lucreze și să se schimbe.

Dacă observăm lumea, putem evidenția în mod direct că fiecare persoană își are propriul său cântec.

Fiecare își cântă propriul său cântec psihologic; vreau să mă refer în mod accentuat la acea problemă a poveștilor psihologice; a simți că alții îi sunt datori, a se plânge, a se auto-considera, etc.

Uneori, lumea „își cântă propriul cântec, doar așa”, fără a i se da apă la moară, fără a fi îndemnată și alteori după câteva pahare cu vin…

Noi spunem că plictisitorul nostru cântec trebuie să fie eliminat; acesta ne face neputincioși la nivel interior, ne fură multă energie.

În chestiuni de Psihologie Revoluționară, cel care cântă prea bine – nu ne referim la o voce frumoasă, nici la cântecul

fizic desigur, nu poate trece dincolo de sine însuși; rămâne în trecut...

O persoană împiedicată de cântece triste nu-și poate schimba Nivelul Ființei; nu poate trece dincolo de ceea ce este.

Pentru a trece la un Nivel Superior al Ființei, este necesar să încetezi să fii ceea ce ești; trebuie să nu mai fim ceea ce suntem.

Dacă noi continuăm să fim ceea ce suntem, nicicând nu vom putea trece la un Nivel Superior al Ființei.

Pe terenul vieții practice se întâmplă lucruri neobișnuite. Foarte adesea, o persoană oarecare leagă prietenie cu alta doar pentru că îi este ușor să-i cânte cântecul său.

Din nenorocire, un astfel de tip de relații iau sfârșit când cântărețului i se cere să tacă, să schimbe discul, să vorbească despre altceva, etc.

Atunci cântărețul, plin de resentiment, pleacă în căutarea unui nou prieten, a cuiva care să fie dispus să-l asculte pe o perioadă nedefinită.

Cântărețul cere înțelegere, pe cineva care să-l înțeleagă, ca și cum ar fi atât de ușor să înțelegi o altă persoană.

Pentru a înțelege o altă persoană este necesar să te înțelegi pe tine însuți. Din nenorocire, bunul cântăreț crede că se înțelege pe el însuși.

Sunt mulți cântăreții decepționați, care cântă cântecul de a nu fi înțeleși și visează la o lume minunată în care ei sunt figurile centrale.

Cu toate acestea nu toți cântăreții sunt publici, există și cei rezervați; nu-și cântă cântecul în mod direct, însă îl cântă în secret.

Sunt oameni care au lucrat mult, care au suferit prea mult, se simt decepționați, cred că viața le datorează tot ceea ce nicicând n-au fost capabili să obțină.

Ei resimt în general o tristețe interioară, o senzație de monotonie și de plictiseală îngrozitoare, oboseală intimă sau frustrare în jurul cărora se strâng gândurile.

Indiscutabil, cântecele secrete ne împiedică să mergem pe drumul auto-realizării intime a Ființei.

Din păcate, astfel de cântece interioare secrete trec neobservate de către noi înșine, în afară de cazul când le observăm în mod intenționat.

În mod evident, orice observare de sine lasă să pătrundă lumina în noi înșine, în profunzimile noastre intime.

Nici o schimbare interioară nu s-ar putea produce în psihicul nostru, fără a fi adusă în lumina observării de sine.

Este indispensabil să ne observăm pe noi înșine când suntem singuri, la fel ca și atunci când suntem în relații cu lumea.

Când o persoană este singură, se prezintă „Euri” foarte diferite, gânduri foarte distincte, emoții negative, etc.

Nu întotdeauna suntem într-o companie bună când suntem singuri. Este aproape normal, este foarte firesc, să fim într-o companie foarte proastă în deplină singurătate. „Eurile” cele mai negative și periculoase se prezintă când suntem singuri.

Dacă vrem să ne transformăm radical, trebuie să ne sacrificăm propriile suferințe.

De multe ori ne exprimăm suferințele prin cântece articulate sau nearticulate.

▫ CAPITOLUL 25 ▫
REÎNTOARCERE ȘI RECURENȚĂ ▫

Un om este ceea ce e viața sa; dacă un om nu modifică nimic înăuntrul lui însuși, dacă nu-și transformă radical viața, dacă nu lucrează asupra lui însuși, își pierde timpul în mod mizerabil.

Moartea este reîntoarcerea la începutul însuși al vieții sale cu posibilitatea de a o repeta din nou.

Multe s-au spus în literatura Pseudo-Esoterică și Pseudo-Ocultistă despre tema vieților succesive, este mai bine să ne ocupăm de existențele succesive.

Viața fiecăruia dintre noi, cu toate perioadele sale, este mereu aceeași, repetându-se din existență în existență, de-a lungul nenumăratelor secole.

Incontestabil, continuăm în sămânța descendenților noștri; aceasta e ceva ce este deja demonstrat.

Viața fiecăruia dintre noi, în particular, este un film viu pe care, când murim, îl ducem în eternitate.

Fiecare dintre noi își duce filmul său și îl aduce din nou pentru a-l proiecta iar pe ecranul unei noi existențe.

Repetarea dramelor, comediilor și tragediilor este o axiomă fundamentală a Legii Recurenței.

În fiecare nouă existență se repetă totdeauna aceleași circumstanțe. Actorii acestor scene mereu repetate sunt acele persoane care trăiesc înăuntrul nostru, „Eurile”.

Dacă dezintegrăm acei actori, acele „Euri” care dau naștere scenelor care se repetă necontenit în viața noastră, atunci repetarea acelor circumstanțe ar fi mai mult decât imposibilă.

Evident, fără actori nu pot exista scene; acesta este un lucru indiscutabil, incontestabil.

În acest fel ne putem elibera de Legile Reîntoarcerii și Recurenței; astfel putem deveni liberi cu adevărat.

Evident, fiecare dintre personajele (Eurile) pe care le purtăm în interiorul nostru, repetă din existență în existență același rol propriu; dacă îl dezintegrăm, dacă actorul moare, rolul se sfârșește.

Reflectând serios asupra Legii Recurenței sau a repetiției scenelor în fiecare Reîntoarcere, descoperim, prin autoobservare intimă, resorturile secrete ale acestei probleme.

Dacă în existența trecută, la vârsta de douăzeci și cinci (25) de ani, am avut o aventură amoroasă, este neîndoios că „Eul” acelui angajament o va căuta pe femeia visurilor sale, la vârsta de douăzeci și cinci de ani a noii existențe.

Dacă femeia în cauză avea atunci doar cincisprezece (15) ani, „Eul” acelei aventuri își va căuta iubitul în noua existență, exact la aceeași vârstă.

Se dovedește ușor de înțeles că cele două „Euri”, atât cel al lui, cât și cel al ei, se caută în mod telepatic și se reîntâlnesc, pentru a repeta iar aceeași aventură amoroasă din existența trecută.

Doi dușmani care s-au bătut pe viață și pe moarte în existența trecută, se vor căuta iarăși în noua existență pentru a repeta tragedia lor la vârsta corespunzătoare.

Dacă două persoane au avut un litigiu pentru bunuri imobile la vârsta de patruzeci (40) de ani în existența trecută, la aceeași vârstă, se vor căuta în mod telepatic în noua existență pentru a repeta același lucru.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc multe persoane pline de angajamente; acest lucru e incontestabil.

Un hoț cară în interiorul său o șleahtă de bandiți cu diverse angajamente delictuoase.

Asasinul poartă înăuntrul său însuși un „club” de asasini, iar desfrânatul duce în psihicul său o „casă de rendez-vous”.

Ceea ce este grav în toate acestea e că intelectul ignoră existența unor astfel de persoane, sau „Euri”, înăuntrul nostru înșine, și a unor astfel de angajamente care se îndeplinesc inevitabil.

Toate aceste angajamente ale Eurilor care sălășluiesc înăuntrul nostru, au loc sub pragul rațiunii noastre.

Sunt fapte pe care le ignorăm, lucruri care ni se întâmplă, evenimente care se prelucrează în subconștient și inconștient.

Pe bună dreptate ni s-a spus că totul ni se întâmplă ca și când plouă sau când tună.

În realitate, avem iluzia că facem, dar nu facem nimic, ni se întâmplă, acest lucru este fatal, mecanic…

Personalitatea noastră este doar instrumentul diferitelor persoane (Euri), prin intermediul căruia una din aceste persoane (Euri), își îndeplinește angajamentele.

Sub pragul capacității noastre de cunoaștere se întâmplă multe lucruri, din păcate ignorăm ceea ce se întâmplă sub pragul bietei noastre rațiuni.

Ne credem înțelepți, când cu adevărat nici măcar nu știm că nu știm. Suntem biete luntre târâte de valurile năvalnice ale oceanului existenței.

A ieși din această nenorocire, din această inconștiență, din starea atât de lamentabilă în care ne aflăm, este posibil doar murind în noi înșine…

Cum ne-am putea trezi, fără să murim mai întâi? Doar cu moartea survine noul! Dacă germenul nu moare, planta nu se naște.

Cine se trezește cu adevărat, dobândește din acest motiv deplină obiectivitate a conștiinței sale, iluminare autentică, fericire…

□ CAPITOLUL 26 □
AUTO-CONȘTIINȚĂ INFANTILĂ □

Ni s-a spus cu multă înțelepciune că avem nouăzeci și șapte la sută SUBCONȘTIENT și TREI LA SUTĂ CONȘTIINȚĂ.

Vorbind sincer și fără ocolișuri, vom spune că nouăzeci și șapte la sută din Esența pe care o purtăm în interiorul nostru, se găsește îmbuteliată, îngropată, închisă înăuntrul fiecăruia dintre Eurile care, în ansamblul lor, constituie „Eul Însuși”.

În mod evident, Esența sau Conștiința, cufundată în fiecare Eu, funcționează în virtutea propriei sale condiționări.

Orice Eu dezintegrat eliberează un procent determinat de Conștiință, emanciparea sau eliberarea Esenței sau Conștiinței ar fi imposibilă fără dezintegrarea fiecărui Eu.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mare, cu atât Auto-Conștiința este mai mare.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mică, cu atât procentajul de Conștiință trezită este mai mic.

Trezirea Conștiinței este posibilă numai dizolvând EUL, murind în sine însuși, aici și acum.

Incontestabil, atâta timp cât Esența sau Conștiința este îngropată în fiecare dintre Eurile pe care le cărăm în interiorul nostru, ea se află adormită, în stare subconștientă.

Este urgent să transformăm subconștientul în conștient, iar acest lucru este posibil doar anihilând Eurile; murind în noi înșine. Nu e posibil să ne trezim, fără să fi murit în prealabil în noi înșine. Cei care încearcă mai întâi să se trezească pentru că apoi să moară, nu posedă o experiență reală a ceea ce afirmă, merg cu hotărâre pe drumul greșelii.

Copiii nou-născuți sunt minunați, ei se bucura de autoconștiință deplină; sunt total treziți.

Înăuntrul corpului copilului nou-născut se găsește reîntrupată Esența și lucrul acesta îi dă pruncului frumusețea sa. Nu vrem să spunem că sută la sută din Esență sau Conștiință este reîntrupată în noul-născut, doar acel trei la sută liber care în mod normal nu este cufundat în Euri.

Cu toate acestea, acel procentaj de Esența liberă, reîntrupat în organismul copiilor nou-născuți, le dă deplină autoconștiință, luciditate, etc. Adulții îl privesc cu milă pe noul-născut, cred că pruncul este inconștient, dar se înșeală amarnic. Noul-născut îl vede pe adult așa cum este în realitate, inconștient, crud, pervers, etc.

Eurile nou-născutului se duc și vin, se rotesc în jurul leagănului, vor să intre în noul corp, însă datorită faptului că noul-născut încă nu și-a fabricat personalitatea, orice încercare a Eurilor de a intra în noul corp, se dovedește mai mult decât imposibilă.

Uneori pruncii se înspăimântă văzându-le pe acele fantome sau Euri care se aproprie de leagănul lor, și atunci țipă,

plâng, dar adulții nu înțeleg aceasta și presupun că bebelușul este bolnav sau că îi este foame sau sete; astfel e inconștiența adulților.

Pe măsură ce noua personalitate se formează, Eurile care vin din existențe anterioare, pătrund puțin câte puțin în noul corp. Când deja totalitatea Eurilor s-a reîncorporat, apărem în lume cu acea oribilă urâțenie interioară care ne caracterizează; atunci mergem peste tot ca niște somnambuli; mereu inconștienți, mereu perverși.

Când murim, trei lucruri merg în mormânt:

1) Corpul fizic;

2) Fondul vital organic;

3) Personalitatea.

Fondul vital, ca o fantomă se dezintegrează încetul cu încetul, în fața gropii sepulcrale, pe măsură ce corpul fizic se dezintegrează și el.

Personalitatea este subconștiența sau infraconștiența; intră și iese din mormânt de câte ori vrea, se bucură când rudele îi duc flori, îi iubește pe cei apropiați și se dizolva foarte încet, până se transformă în praf cosmic.

Ceea ce continuă dincolo de mormânt este EGOUL, EUL pluralizat, Eul însuși, o grămadă de diavoli înăuntrul cărora se găsește cufundată Esența, Conștiința, care la timpul său și la ora sa se reîntoarce, se reîntrupează.

Se dovedește lamentabil că, fabricându-se noua personalitate a copilului, se reîncorporează și Eurile.

◻ CAPITOLUL 27 ◻
VAMEȘUL ȘI FARISEUL ◻

Reflectând puțin asupra diverselor circumstanțe ale vieții, merită osteneala să înțelegem în mod serios temeliile pe care ne bazăm.

O persoană se bazează pe poziția sa, alta pe banii săi, aceea pe prestigiu, alta pe trecutul său, cealaltă pe vreun titlu, etc., etc., etc.

Cel mai curios este că toți, fie că suntem bogați sau cerșetori, avem nevoie de toți și trăim de pe urma tuturor, chiar dacă suntem plini de orgoliu și vanitate.

Să ne gândim pentru un moment la ceea ce ni se poate lua. Care ar fi soarta noastră într-o revoluție de sânge și de beții? Ce s-ar alege de temeliile pe care ne bazăm? Vai de noi,

ne credem foarte puternici și suntem înspăimântător de slabi!

„Eul” care simte în el însuși temelia pe care ne bazăm, trebuie să fie dizolvat dacă într-adevăr aspirăm la autentică Fericire. Un astfel de „Eu” îi subestimează pe oameni, se simte mai bun decât toată lumea, mai perfect în toate, mai bogat, mai inteligent, mai expert în viața, etc.

Se dovedește foarte oportun să cităm acum acea parabolă a lui Iisus, Marele KABIR, referitoare la cei doi oameni care se rugau. A fost spusă unora care se încredeau în ei înșiși ca fiind corecți și-i desconsiderau pe ceilalți.

Iisus Cristosul a zis: „Doi oameni urcară la Templu să se roage; unul era Fariseu și celălalt Vameș. Fariseul, stând în picioare, se ruga în sine însuși astfel: Dumnezeule, îți mulțumesc pentru că nu sunt ca și ceilalți oameni, hoți, nedrepți, adulteri, nici chiar ca acest Vameș; postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuieli din toate câte câștig. Însă Vameșul, stând departe, nu voia nici ochii să-și ridice spre cer, ci își lovea pieptul spunând: „Dumnezeule, fii îngăduitor cu mine, păcătosul”. Vă zic că acesta a coborât la casa lui iertat, mai degrabă decât celălalt; întrucât oricine se înalță, va fi umilit; și cel care se umilește, va fi înălțat” (Luca 18:10-14).

A începe să ne dăm seama de propria nimicnicie și mizerie în care ne aflăm, este absolut imposibil, până când există în noi acel concept al lui „mai”. Exemple: eu sunt mai cinstit decât acela, mai înțelept decât cutare, mai virtuos decât cutărică, mai bogat, mai expert în lucrurile vieții, mai cast, mai conștiincios în îndatoririle mele, etc., etc., etc. Nu este posibil să trecem prin urechea unui ac atâta timp cât suntem „bogați”, atâta timp cât în noi există acel complex al lui „mai”.

„Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. „Acel fapt că școala mea este cea mai bună și că aceea a aproapelui meu nu e bună; acel fapt că Religia mea este unica adevărată și că toate celelalte sunt false și perverse; acel fapt că femeia lui cutare este o soție foarte proastă și că a mea este o sfântă; acel fapt că prietenul meu Robert este un bețivan și că eu sunt un om foarte judicios și cumpătat, etc., etc., etc., este cel care ne face să ne simțim bogați; motiv pentru care suntem cu toții „CĂMILELE” din parabola biblică în ceea ce privește munca esoterică.

Este urgent să ne auto-observăm moment de moment cu scopul de a cunoaște clar fundamentele pe care ne bazăm.

Când cineva descoperă acel lucru care îl ofensează cel mai mult la un moment dat; necazul pe care i l-au produs din cauza vreunui lucru; atunci descoperă temeliile pe care se bazează la nivel psihologic.

Astfel de temelii constituie, potrivit Evangheliei Creștine, „nisipurile pe care și-a zidit casa”.

Este necesar să notați cu luare-aminte cum și când i-ați disprețuit pe alții, simțindu-vă superior poate datorită titlului sau poziției sociale sau a experienței dobândite sau a banilor, etc., etc., etc.

Grav este ca o persoană să se simtă bogată, superioară lui cutare sau lui cutărică dintr-un motiv oarecare. Un astfel de om nu poate intra în Împărăția Cerurilor. Este bine să descoperim în legătură cu ce ne simțim măguliți, în ce situații este satisfăcută vanitatea noastră, acest lucru ne va arăta fundamentele pe care ne bazăm.

Cu toate acestea, un asemenea tip de observare nu trebuie să fie o problemă exclusiv teoretică, trebuie să fim practici și să ne observăm cu luare-aminte, în mod direct, clipă de clipă.

Când cineva începe să înțeleagă propria sa mizerie și nimicnicie; când abandonează delirurile grandorii; când descoperă neghiobia atâtor titluri, onoruri și zadarnice superiorități asupra semenilor noștri, este semnul neechivoc al faptului că deja începe să se schimbe.

O persoană nu se poate schimba dacă se cramponează de acela care spune: „casa Mea”, „banii Mei”, „bunurile Mele”, „slujba Mea”, „virtuțile Mele”, „capacitățile Mele intelectuale”, „capacitățile Mele artistice”, „cunoștințele Mele”, „prestigiul Meu”, etc., etc., etc.

Acest fapt de a ne crampona de „al Meu”, de „Mie”, este mai mult decât suficient pentru a ne împiedica să recunoaștem propria noastră nimicnicie și mizerie interioară.

Cineva se minunează în fața spectacolului unui incendiu sau al unui naufragiu; atunci oamenii disperați își iau, adesea, lucruri care stârnesc râsul; lucruri lipsite de importanță.

Bieții oameni!, se simt în acele lucruri, se bizuiesc pe fleacuri, se agață de ceea ce nu are nici cea mai mică

importanță.

A se simți pe ei înșiși prin intermediul lucrurilor exterioare, a se baza pe ele, echivalează cu a fi într-o stare de absolută inconștiență.

Sentimentul „SEITĂȚII” (FIINȚA REALĂ), este posibil doar dizolvând toate acele „EURI” pe care le purtăm în interiorul nostru; înainte de aceasta, un astfel de sentiment se dovedește a fi mai mult decât imposibil.

Din păcate, adoratorii „EULUI” nu acceptă aceasta; ei se cred Zei; cred că poseda deja acele „Corpuri Glorioase” despre care vorbise Pavel din Tars; ei presupun că „EUL” este Divin și nimeni nu le poate scoate din cap asemenea absurdități. Nu știi ce să faci cu astfel de oameni, li se explică și nu înțeleg; mereu cramponați de nisipurile pe care și-au zidit casa; mereu închiși în dogmele lor, în capriciile lor, în neroziile lor.

Dacă acei oameni s-ar auto-observa serios, ar verifica prin ei înșiși doctrina celor multipli; ar descoperi înăuntrul lor înșiși toată acea mulțime de persoane sau „Euri” care trăiesc în interiorul nostru.

Cum ar putea exista în noi sentimentul real al FIINȚEI noastre adevărate, când acele „Euri” simt pentru noi, gândesc pentru noi?

A sosit ceasul să știm că suntem niște ticăloși deghizați cu tunica sfințeniei; lupi cu blană de oaie; canibali îmbrăcați cu costume de cavaleri, călăi ascunși în spatele semnului sacru al crucii, etc.

Oricât de maiestuoși apărem înăuntrul templelor noastre, sau în aulele noastre de lumină și de armonie, oricât de senini și de blânzi ne văd semenii noștri, oricât de cuvioși și de umili părem, în adâncul psihicului nostru continuă să existe toate abjecțiile infernului și toate monstruozitățile războaielor.

În „Psihologie Revoluționară” ni se evidențiază necesitatea unei transformări radicale și aceasta este posibilă doar declarându-ne nouă înșine un război pe viață și pe moarte, nemilos și crud.

Desigur, noi toți nu valorăm nimic, suntem fiecare dintre noi dizgrația pământului, execrabilul.

Din fericire, Ioan Botezătorul ne-a învățat drumul secret: A MURI ÎN NOI ÎNȘINE PRIN INTERMEDIUL DECAPITĂRII PSIHOLOGICE.

▫ CAPITOLUL 28 ▫
CENTRUL DE GRAVITAȚIE PERMANENT ▫

Neexistând o adevărată individualitate, se dovedește imposibil să existe o continuitate a scopurilor. Dacă nu există individul psihologic, dacă în fiecare dintre noi trăiesc multe persoane, dacă nu există un subiect responsabil, ar fi absurd să-i pretindem cuiva o continuitate a scopurilor. Știm bine că înăuntrul unei persoane trăiesc multe persoane; așadar, simțul deplin al responsabilității nu există de fapt în noi.

Ceea ce un anumit Eu afirmă la un moment dat, nu poate avea nici o seriozitate, datorită faptului concret că oricare alt Eu poate afirma exact contrariul în orice alt moment.

Ceea ce e grav în toate acestea este că mulți oameni cred că posedă simțul responsabilității morale și se auto-înșeală afirmând că sunt mereu aceiași.

Există persoane care la un moment dat al existenței lor vin la studiile Gnostice, strălucesc prin forța năzuinței, se entuziasmează de munca esoterică și chiar jură să-și consacre întreaga existență acestor chestiuni. Indiscutabil, toți frații mișcării noastre ajung chiar să admire un astfel de entuziast. Nu poți decât să simți o mare bucurie ascultând persoane de acest fel, atât de devotate și complet sincere.

Cu toate acestea, idila nu durează mult timp, într-o bună zi, din cauza unui motiv oarecare, justificat sau nejustificat, simplu sau complicat, persoana se retrage din Gnoză, atunci abandonează munca esoterică și pentru a repara nedreptatea, sau încercând să se justifice pe ea însăși, se afiliază la oricare altă organizație mistică și crede că acum merge mai bine.

Tot acel du-te vino, toată acea schimbare neîncetată de școli, secte, religii, se datorează mulțimii de Euri care, în interiorul nostru, luptă între ele pentru propria supremație.

Dat fiind faptul că fiecare Eu posedă propriul său criteriu, propria sa minte, propriile sale idei, este aproape normală această schimbare de păreri, această rătăcire constantă din organizație în organizație, din ideal în ideal, etc.

Subiectul în sine, nu este altceva decât o mașină care imediat servește drept vehicul atât unui Eu, cât și altuia.

Anumite Euri mistice se auto-înșeală, după ce au abandonat o sectă oarecare, se decid să se creadă Zei, strălucesc ca focurile de paie și în cele din urmă dispar.

Există persoane care se dedică pe moment muncii esoterice și apoi, în clipa în care alt Eu intervine, abandonează definitiv aceste studii și se lasă înghițite de viață.

Evident, dacă cineva nu luptă împotriva vieții, aceasta îl devorează și sunt rari aspiranții care, într-adevăr, nu se lasă înghițiți de viață.

Existând înăuntrul nostru o întreagă multiplicitate de Euri, centrul de gravitație permanent nu poate exista.

Este aproape normal ca nu toți subiecții să se auto-realizeze în mod intim. Știm bine că autorealizarea intimă a Ființei pretinde o continuitate a scopurilor și, cum se face că e foarte dificil să găsești pe cineva care să aibă un centru de gravitație permanent, atunci, nu este ciudat faptul că sunt foarte rare persoanele care ajung la auto-realizarea interioară profundă. Normal este ca un om să se entuziasmeze pentru munca esoterică și ca apoi să o abandoneze; ciudat este ca un om să nu abandoneze munca și să-și atingă scopul.

Cu siguranță și în numele adevărului, afirmăm că Soarele face un experiment de laborator foarte complicat și teribil de dificil.

Înăuntrul animalului intelectual, în mod greșit numit om, există germeni care, dezvoltați corespunzător, pot să ne transforme în oameni solari.

Totuși, este bine să clarificăm că nu este sigur că acei germeni se vor dezvolta, normal este ca ei să degenereze și să se piardă în mod lamentabil.

În orice caz, amintiții germeni, care trebuie să ne preschimbe în oameni solari, au nevoie de un ambient adecvat, căci este bine știut că sămânța nu germinează într-un mediu sterp, se pierde.

Pentru ca sămânța reală a omului, depozitată în glandele noastre sexuale, să poată germina, este nevoie de o continuitate a scopurilor și un corp fizic normal.

Dacă nu lucrăm asupra noastră înșine, involuăm și degenerăm înspăimântător.

Experimentul pe care Soarele îl face în laboratorul naturii, cu siguranță, pe lângă faptul că e dificil, a dat foarte puține rezultate.

A crea oameni solari este cu putință numai când există o adevărată cooperare în fiecare dintre noi. Nu este posibilă

crearea omului solar, dacă nu stabilim mai întâi un centru de gravitație permanent în interiorul nostru.

Cum am putea avea o continuitate a scopurilor dacă nu stabilim în psihicul nostru centrul de gravitație?

Orice rasă creată de Soare, desigur, nu are alt obiectiv în natură, decât cel de a servi intereselor acestei creații și experimentului solar.

Dacă Soarele eșuează în experimentul său, își pierde orice interes pentru o astfel de rasă, iar aceasta, de fapt, rămâne condamnată la distrugere și la involuție.

Fiecare dintre rasele ce au existat pe fața Pământului a servit pentru experimentul solar.

Din fiecare rasă, Soarele a obținut câteva victorii, recoltând mici grupuri de oameni solari.

Când o rasă și-a dat roadele sale, dispare în mod progresiv sau piere în mod violent prin mari catastrofe.

Crearea oamenilor solari este posibilă când o persoană luptă pentru a deveni independentă de forțele lunare. Fără nici o îndoială că toate acele Euri pe care le purtăm în psihicul nostru sunt de tip exclusiv lunar.

Ar fi imposibil să ne eliberăm în vreun mod de forța lunară, dacă în prealabil nu am stabili în noi un centru de gravitație permanent.

Cum am putea dizolva totalitatea Eului pluralizat dacă nu avem o continuitate a scopurilor? În ce mod am putea avea o continuitate a scopurilor, fără să fi stabilit înainte, în psihicul nostru, un centru de gravitație permanent?

Dat fiind faptul că rasa actuală, în loc să devină independentă de influența lunară, a pierdut orice interes pentru inteligența solară, incontestabil s-a condamnat singura la involuție și degenerare. Nu este posibil ca omul adevărat să apară prin intermediul mecanicii evolutive.

Știm bine că evoluția și sora sa geamănă, involuția, sunt doar două legi ce constituie axa mecanică a întregii naturi. Se evoluează până la un anumit punct perfect definit și apoi vine procesul involutiv; oricărei înălțări îi urmează o coborâre și viceversa. Noi suntem exclusiv mașini controlate de diverse Euri. Servim economiei naturii, nu avem o individualitate definită.

Avem nevoie să ne schimbăm cu maximă urgentă cu

scopul ca germenii omului să-și dea roadele.

Doar lucrând asupra noastră înșine cu o adevărată continuitate a scopurilor și cu simțul deplin al responsabilității morale, putem să ne transformăm în oameni solari.

Aceasta implică să ne consacrăm totalitatea existenței, muncii esoterice asupra noastră înșine.

Aceia care au speranța să ajungă la stadiul solar prin intermediul mecanicii evoluției, se înșeală pe ei înșiși și se condamnă, de fapt, la degenerarea involutivă.

În munca esoterică nu ne putem permite luxul versatilității; aceia care au idei nestatornice, aceia care astăzi lucrează asupra psihicului lor și mâine se lasă înghițiți de viață, aceia care caută subterfugii, justificări pentru a abandona munca esoterică, vor degenera și vor involua.

Unii amâna greșeală, lasă totul pe ziua de mâine, până când își îmbunătățesc situația economică, fără a ține seama că experimentul solar este ceva foarte diferit de criteriul lor și de obișnuitele lor proiecte. Nu este atât de ușor să ne transformăm în oameni solari, când purtăm Lună în interiorul nostru. (Egoul este lunar.) Pământul are două Luni; a doua dintre acestea este numită Lilith și se află puțin mai departe decât Luna albă. Aceea este Luna neagră.

Forțele cele mai sinistre ale Egoului ajung la Pământ dinspre Lilith și produc rezultate psihologice infraumane și bestiale. Crimele presei de scandal, asasinatele cele mai monstruoase ale istoriei, delictele cele mai nebănuite, etc., etc., etc., se datorează undelor vibratorii ale lui Lilith.

În inter-relație există auto-descoperire și auto-revelație. Cine renunță la conviețuirea cu semenii săi, renunță deopotrivă la auto-descoperire.

Orice incident al vieții, oricât de nesemnificativ ar părea, fără îndoială, are drept cauză, în noi, un actor intim, un agregat psihic, un „Eu”.

Auto-descoperirea este posibilă când ne găsim în stare de percepție alertă, de alertă noutate.

„Eul” descoperit în flagrant delict, trebuie să fie observat cu luare-aminte în creierul, inima și sexul nostru.

Un „Eu” oarecare de desfrâu ar putea să se manifeste în inimă ca iubire, în creier ca un ideal, însă îndreptându-ne atenția asupra centrului sexual, vom simți o anumită excitație

bolnăvicioasă inconfundabilă.

Judecarea oricărui „Eu” trebuie să fie definitivă. Trebuie să-l așezăm pe banca acuzaților și să-l judecăm fără cruțare. Orice subterfugiu, justificare, considerație, trebuie să fie eliminate, dacă vrem cu adevărat să devenim conștienți de „Eul” pe care năzuim să-l extirpăm din psihicul nostru.

Execuția este diferită; nu ar fi posibil să executăm un „Eu” oarecare, fără să-l fi observat și judecat mai întâi. Rugăciunea în munca psihologică este fundamentală pentru disoluție. Avem nevoie de o putere superioară minții dacă într-adevăr dorim să dezintegrăm vreun „Eu”.

Mintea, prin ea însăși, nicicând nu ar putea dezintegra nici un „Eu”, aceasta este indiscutabil, incontestabil.

A te ruga înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu. Noi trebuie să apelăm la Dumnezeul Mamă în intimitatea noastră, dacă într-adevăr vrem să dezintegrăm „Euri”; cine nu-și iubește Mama, fiul ingrat, va eșua în munca asupra lui însuși.

Fiecare dintre noi își are Mama sa Divină particulară individuală; ea, în sine însăși, este o parte a propriei noastre Ființe, dar derivată. Toate popoarele de altădată l-au adorat pe „Dumnezeul Mamă” în partea cea mai profundă a Ființei noastre. Principiul feminin al Eternului este ISIS, MARIA, TONANTZIN, CIBELE, RHEA, ADONIA, INSOBERTA, etc., etc.

Dacă în lumea exclusiv fizică avem tată și mamă, în partea cea mai adâncă a Ființei noastre îi avem deopotrivă pe Tatăl nostru care se afla în secret și pe Divina noastră Mamă KUNDALINI.

Există atâția Tați în Cer, câți oameni pe pământ. Dumnezeul Mamă, în propria noastră intimitate, este aspectul feminin al Tatălui nostru care se află în secret.

EL și EA sunt, desigur, cele două părți superioare ale Ființei noastre intime. Fără îndoiala EL și EA sunt însăși Ființa noastră Reală, dincolo de „EUL” psihologiei.

EL se dedublează în EA și comandă, dirijează, instruiește. EA elimină elementele nedorite pe care le purtăm în interiorul nostru, cu condiția unei munci continue asupra noastră înșine.

Când vom fi murit radical, când toate elementele nedorite vor fi fost eliminate după multe munci conștiente și suferințe voluntare, vom fuziona și ne vom integra cu „TATĂL-MAMĂ”, atunci vom fi Zei teribil de Divini, dincolo de bine și de rău.

Mama noastră Divină particulară, individuală, prin intermediul puterilor sale înflăcărate poate reduce la praf cosmic oricare dintre acele multe „Euri” care va fi fost observat și judecat în prealabil.

În nici un caz nu ar fi necesară o formulă specifică pentru a ne ruga Mamei noastre Divine interioare. Trebuie să fim foarte naturali și simpli adresându-ne EI. Copilul care se adresează mamei sale, nu are nicicând formule speciale, spune ceea ce-i iese din inimă și atâta tot. Nici un „Eu” nu se dizolvă instantaneu; Divină noastră Mamă trebuie să lucreze și chiar să sufere foarte mult înainte de a izbuti o anihilare a oricărui „Eu”.

Deveniți introvertiți, dirijați-vă ruga spre interior, căutând-o înăuntrul vostru pe Divina voastră Doamnă și cu implorări sincere puteți să-i vorbiți. Rugați-o să dezintegreze acel „Eu” pe care îl veți fi observat și judecat în prealabil.

Simțul auto-observării intime, pe măsură ce se va dezvolta, vă va permite să verificați avansarea progresivă a muncii voastre. Înțelegerea și discernământul sunt fundamentale; totuși, este nevoie de ceva în plus dacă vrem într-adevăr să dezintegrăm „EUL ÎNSUȘI”.

Mintea își poate oferi luxul de a eticheta orice defect, de a-l trece dintr-un compartiment în altul, de a-l expune, de a-l ascunde, etc., însă nicicând nu l-ar putea descompune în mod fundamental. Este nevoie de o „putere specială” superioară minții, de o putere înflăcărată, capabilă să prefacă în cenușă orice defect.

STELLA MARIS, Divina noastră Mamă, are acea putere, poate pulveriza orice defect psihologic. Mama noastră Divină trăiește în intimitatea noastră, dincolo de corp, de afecte și de minte. Ea este prin ea însăși o putere ignică superioară minții.

Mama noastră Cosmică particulară, individuală, posedă Înțelepciune, Iubire și Putere. În ea exista perfecțiune absolută.

Bunele intenții și repetarea constantă a acestora, nu servesc la nimic, nu conduc la nimic.

Nu ar servi la nimic să repetăm: „nu voi mai fi desfrânat”; Eurile lascivității oricum vor continua să existe în adâncimea însăși a psihicului nostru. Nu ar servi la nimic să repetăm zilnic: „nu voi mai fi mânios”; Eurile mâniei vor continua să existe în adâncul nostru psihologic. Nu ar servi la nimic să spunem zilnic: „nu voi mai fi lacom”. Eurile lăcomiei vor continua să existe în

diversele străfunduri ale psihicului nostru.

Nu ar servi la nimic să ne retragem din lume și să ne închidem într-o mănăstire sau să trăim într-o grotă; Eurile înăuntrul nostru vor continua să existe. Unii anahoreți care trăiesc în peșteri, pe bază de discipline riguroase au ajuns la extazul sfinților și au fost duși în ceruri, unde au văzut și au auzit lucruri care ființelor umane nu le este dat să le înțeleagă; totuși, Eurile au continuat să existe în interiorul lor.

Incontestabil, Esența poate să scape din „Eu” pe bază de discipline riguroase și să se bucure de extaz, însă după clipa de fericire, se reîntoarce în interiorul „Eului Însuși”. Cei care s-au obișnuit cu extazul, fără să-și fi dizolvat „Egoul”, cred că deja au atins eliberarea, se auto-înșeală crezându-se Maeștri și chiar intră în Involuția scufundată.

Niciodată nu ne-am pronunța împotriva încântării mistice, împotriva extazului și a fericirii Sufletului în absența EGOULUI.

Vrem doar să accentuăm necesitatea de a dizolva „Eurile” pentru a obține eliberarea finală.

Esența oricărui anahoret disciplinat, obișnuită să scape din „Eu”, repetă acea faptă eroică după moartea corpului fizic, se bucură un timp de extaz și apoi revine ca Geniul lămpii lui Aladin în interiorul sticlei, în Ego, în Eul Însuși.

Atunci nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se reîntoarcă într-un nou corp fizic, cu scopul de a-și repeta viața pe scena existenței.

Mulți mistici care s-au dezîncarnat în peșterile din Himalaia, în Asia Centrală, acum sunt persoane comune, obișnuite, în această lume, în ciuda faptului că adepții lor încă îi adoră și-i venerează.

Orice încercare de eliberare, oricât de grandioasă ar fi, dacă nu ține cont de necesitatea de a dizolva Egoul, este condamnată la eșec.

